

LO

PEDRIS

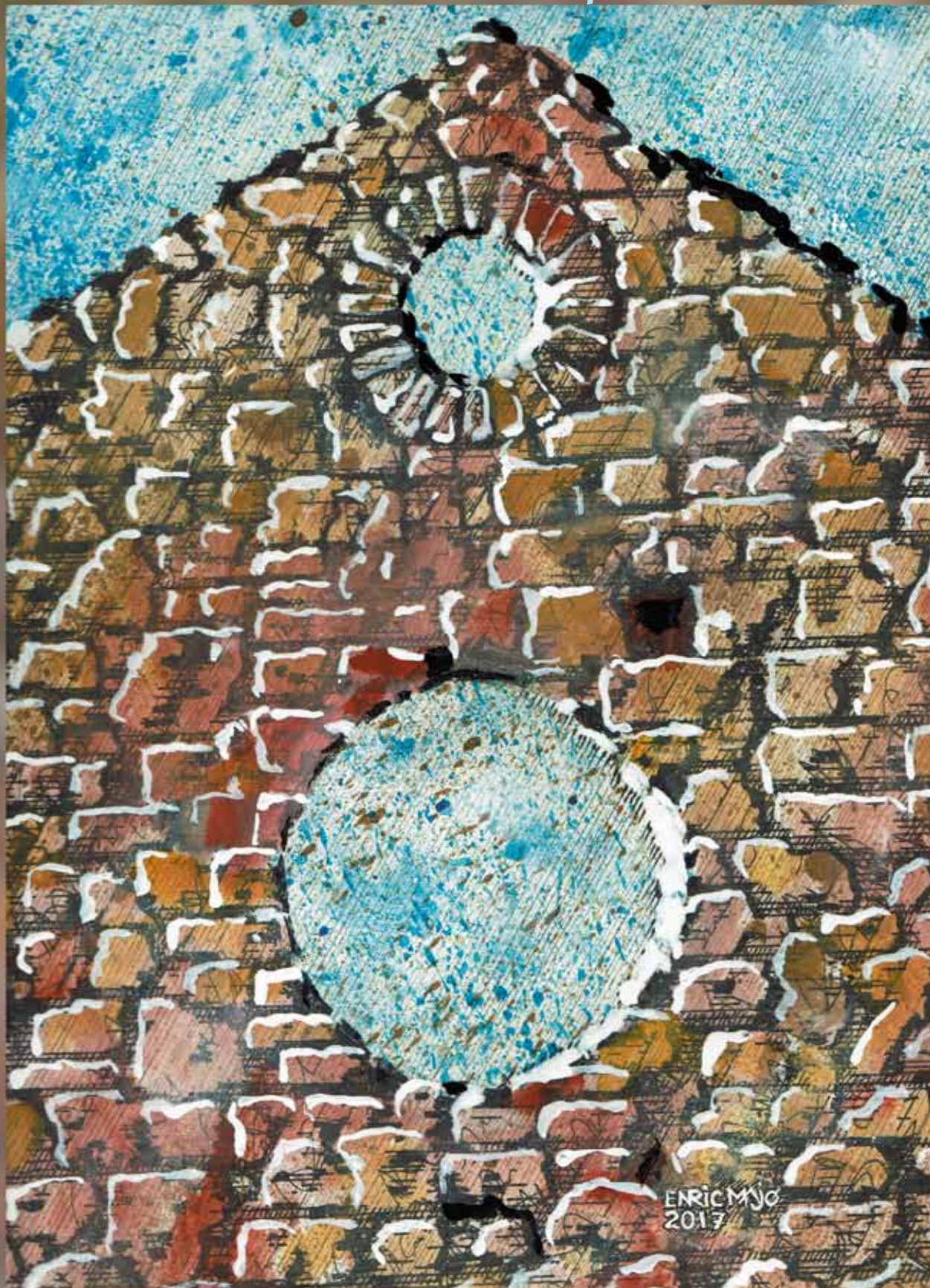
69

octubre 2017

www.lopedris.cat

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

ENRIC MJO
2017

LO PEDRÍS

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Josep M. Garcia Josep de Las Heras
Montse Ferré Roser Queralt
Josep Huguet Hilari Juanpere
Jordi Mariné Josep Mestre
Teresa Serra Mei Salvat
Dolors Sentís

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra - Carme Maigí

Prensa on-line

Raquel Virgili
Laura Aragonés

Col·laboradors

Joan Serra Ferré - Pep Mestre
Alba Closa - Carme Maigí
Jordi Serra Ferré - Marta Caballero
Ester Borràs - Joan M. Rovira
Daniel Gonzalez - Consol Rull
Anabel Sáiz - Montse Munté
Cristina Serret - Alba Borràs
Maria Mestre - Albert Juanpere
Neus Sánchez -

Portada: Enric Majó

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annex amb la revista aquest número:

LÀMINA
NÚM 52

Vilaplana,
pont gran

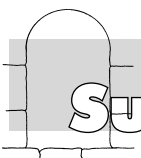
La redacció

Després de la novena edició del Mussart, ja podem dir que aquest és un festival consolidat i amb una projecció i capacitat de convocatòria ascendent.

Des dels inicis del Mussart, amb la Sra. Isabel Olesti al capdavant, fins el gran desenvolupament que li ha donat el seu actual director, Francesc Cerro, els canvis en el format han estat positius. Molts dels artistes que han estat participant en l'esdeveniment demanen repetir l'experiència, que per ells ha sigut sorprenent, tant per l'espai com per la proximitat del públic.

Cal felicitar a l'Ajuntament de Vilaplana pel recolzament constant que any rere any ha donat a aquest espectacle i cal encoratjar-lo perquè ho segueixi fent.

Endavant amb el Mussart i felicitats a tots i a totes els que ho fan possible!

Sumari

Editorial	2
Manifest 1 d'Octubre LO PEDRÍS	3
MUSSART 2017	4 - 9
Vilaplanenc de l'any 2017	10
Homenatges Cal Teodoro	11
Opinió La pèrdua de la innocència / La gent normal	12 - 13
Rutes per caminar Tuc Barlonguéra o Tuc de Milh	14
De cinema Molt més que el mestre del terror	15
Arquitectura eficient Cuidar i revisar les nostres vivendes	16
LO PEDRÍS pel món	17
11 de setembre camí a l'1 d'octubre	18 - 19
Activitats d'estiu	20
Literatura	21
50 anys de noces de l'Antonio i la Leonor	22
Teatre Un fenomen anomenat La Teatre'Era	23
Salut natural	24 - 25
Història local	26 - 27
Estilisme Teràpia de xoc als cabells deshidratats	28
Activitats de la llar de jubilats	29
Sports I Sortida nocturna BBT Viciplana	30 - 31
Literatura El plataner	32
Activitats	33
Passatemps	34 - 35
Cuinetes Coca de poma i avellana	35

MANIFEST DE L'1 D'OCTUBRE DE *LO PEDRÍS* EN DEFENSA DELS DRETS HUMANS, LA DEMOCRÀCIA I LA LLIBERTAT DE VOT

Davant l'actual situació de vulneració dels drets humans a Catalunya, marcada per un estat d'excepció polític i policial, i conseqüentment amb una considerable pèrdua de llibertat d'expressió per part de la ciutadania, la redacció de *Lo Pedrís* manifesta el seu rebuig total per la forma d'actuar antidemocràtica, policial i repressora del Govern de l'Estat Espanyol.

També es solidaritza amb les persones que darrerament han estat empresonades, injustament encausades, multades, extorsionades, vilipendiades, colpejades i ferides... per defensar simplement el dret alienable que tot poble té de forma inherent a lluitar per les seves llibertats i per construir un futur millor pel país.

Volem que s'aturi d'una vegada per totes la persecució i les hostilitats indiscriminades a persones, societats civils, empreses o institucions públiques catalanes que reclamen lícitament la recuperació o millora del govern autonòmic, que des de fa temps ha estat seriosament amenaçat, conculcat i ferit de mort, o que propulsen pacíficament i per vies democràtiques la independència de l'estat espanyol.

Denunciem amb contundència la denigrant actuació policial, dictada i dissenyada pel ministeri d'interior espanyol, en alguns col·legis electorals del nostre país en el dia del Referèndum. La forma indiscriminada i cruel de colpejar i ferir a la gent, de tirar gasos lacrimògens, de trencar vidres a les escoles, de sembrar el terror... és una mostra clara d'una actitud dictatorial, despòtica i d'una crueltat desmesurada contra la població civil que no es pot tolerar de cap manera. Per dignitat i justícia, cal exigir responsabilitats i demanar les dimissions que pertocuin als principals responsables d'aquesta actuació deplorable i antidemocràtica.

Aplaudim la maduresa, serenitat i valentia d'una bona part de la població civil catalana per expressar sense por ni circumloquis els seus anhels de llibertat, de democràcia i d'autodeterminació. Creiem que ha estat una actitud exemplar de respecte i civilitat que s'ha mantingut amb constància i fermesa al llarg dels darrers anys. Sens dubte, les in comptables manifestacions arreu de Catalunya, anomenada per alguns com la revolució dels somriures, amb clavells, cançons i castellers per senyeres, per reclamar els nostres drets amb pau i tolerància... han estat un exemple pel món sencer.

Sense anar més lluny, la majoritària resposta ciutadana a Vilaplana, avui dia 1 d'octubre, fent pinya i treballant colze a colze per defensar solidàriament el dret a votar, des de les cinc del matí fins que han tancat l'escola, és una mostra clara i contundent d'una gran voluntat popular cívica, exemplar i de gran coratge que no oblidarem i que podem extrapolar al conjunt de la població de tots i cadascun dels col·legis electorals catalans.

Posem en valor el gran treball organitzatiu i constant de l'ANC de Vilaplana per custodiar les urnes i les paperetes i posar-les a l'abast de tothom. Ressaltem el compromís i el coratge de l'Ajuntament, amb el nostre alcalde al capdavant. I, finalment, valorem l'excel·lent participació de l'AMPA de l'escola i la implicació incondicional del Grup de Joves en tot allò que fes falta. A tots ells, moltes gràcies.

Com a redactors de *Lo Pedrís*, ens solidaritzem en tot aquest procés democràtic i participatiu al que aspirem com a poble, i ens hi sentim plenament participants perquè creiem que és una causa justa, digna i, profundament, democràtica.

I així ho fem constar a través del present manifest públic.

La redacció de *Lo Pedrís*,
A Vilaplana, 1 d'octubre de 2017

MUSSART 2017

■ Joan Serra Ferré.

Un any més ens hem reunit centenars de persones per gaudir del Mussart. A poc a poc aquest esdeveniment cultural es va fent un lloc a l'agenda estival de les comarques meridionals del nostre país. Aquest festival ha anat mutant ençà del seu començament, en el ja llunyà any 2009, però sempre ha mantingut l'ànima per al que fou creat, que no és altre que unir, poesia i música al voltant del poble de la Mussara.

Com a regidor de cultura de l'ajuntament de Vilaplana (2003-2011), vaig tenir l'honor de poder ajudar en el naixement d'aquest projecte engrescador. Ja m'agradaria poder presumir de ser el pare de la idea però aquest honor recau a Isabel Olesti, primera directora del festival. Seva fou la idea, i per a ella ha de ser el reconeixement d'haver posat la primera pedra d'aquest projecte. Com he dit, el festival ha anat canviant al llarg dels seus anys de vida, des dels seus inicis més humils amb actors amateurs de la companyia teatral Tebac de Reus, fins a arribar als nostres dies en què s'ha convertit en un esdeveniment que excel·leix per la seva qualitat i la seva posada en escena.

Sense desmerèixer les primeres edicions, ningú podrà negar que l'entrada com a director del festival de Francesc Cerro ha donat un impuls decisiu per a fer d'aquest festival un referent cultural dels estius de les nostres comarques. Des del primer dia apostà per actors professionals, fet que ajudà a donar un nou impuls al festival i rellançar-lo mediàticament. Actualment, l'esdeveniment ja s'ha convertit en un referent cultural del país. No fa gaire llegia en una entrevista al diari Ara, que l'actor Enric Major el destacava com una cita ineludible en la seva agenda estival.

La qualitat de la posada en escena i els petits canvis que l'organització va introduint edició rere edició fan d'aquest esdeveniment cultural un al-

licient ineludible per tota persona que senti una mínima inquietud cultural. L'edició d'aquest any ha estat especial, ja que a actors professionals de l'escena catalana se'ls n'hi han unit d'altres d'amateurs del Grup de Teatre de Vilaplana, dir a parer meu que els actors vilaplanencs van estar a l'altura de l'espectacle i que la seva participació no va fer baixar el nivell d'aquest esdeveniment que cada any va mutant lleugerament per no caure en la monotonia i el desencís.

És important que en esdeveniments com aquest, l'espectador pugui gaudir any rere any d'una cosa nova, una cosa mai vista. L'espectador ha de deixar volar l'esperit i dipositar els seus annels de plaer cultural en les mans de qui piloten aquesta nau anomenada Mussart.

Segurament, ni la meitat de la màgia que envolta el Mussart, no s'aconseguiria sense l'entorn en que s'inscriu, la Mussara. El vell poble abandonat recobra vida i color per a donar acollida a tots els curiosos que s'hi acosten per a gaudir d'una tarda d'agost farcida de poesia i de cultura. La Mussara és un espai únic, d'una gran bellesa i que fa despertar la major part dels sentits de la persona que el visiten. És per això que el Mussart ens ha de servir, a nosaltres vilaplanencs, per a reivindicar aquest espai tan especial del nostre municipi.

Fa molts anys que esperem que aquestes muntanyes es converteixin en Parc Natural, fa masses temps que aniciem que l'administració reconegui que el conjunt del Massís de Prades és un bé natural que cal conservar i llegar a les properes generacions. I dins d'aquest projecte global, la Mussara hi ha de jugar un paper cabdal.

Des de l'administració local, els últims anys s'han portat a terme una sèrie de mesures per tal d'evitar la progressiva degradació de les seves ruïnes i alhora mirar de restaurar-ne l'entorn: Neteja d'antics camins, dignificació de l'antic cementiri, consolidació del campanar,

etc. Però encara queda molta feina a fer, com ara tancar l'accés al transit rodat al poble per a minimitzar el vandalisme, convertir l'antiga església en un equipament d'ús cultural o seguir escrupolosament un pla de millora i d'usos del conjunt del poblet abandonat.

Evidentment, aquesta feina a fer és una carta als reis, ja que el nostre consistori no té ni pot destinar gaires recursos en fer realitat aquests somnis, per això és important la participació decidida i entusiasta de les administracions supramunicipals: Diputació, Generalitat... No ens podem queixar de la plena disposició de la Diputació de Tarragona, però sí que podem parlar de la desídia que ha tingut la Generalitat a l'hora de fer front a les demandes fetes des del consistori.

Fa quasi deu anys que la Generalitat es va comprometre a destinar part dels diners de l'1% cultural en la consolidació de l'edifici de l'església, però a part de la primera fase d'apuntament i consolidació del cloquer, el seu compromís ha estat nul. Esperem que la desídia del govern de Barcelona no s'allargui massa en el temps i que se n'adonin que aquestes petites intervencions en el territori ajuden a vertebrar-lo i a mantenir-lo viu.

Per últim, com a ciutadans tenim l'obligació d'exigir als nostres representants electes més propers a què no defalleixin, ni es deixin abatre per l'apatia, per tal que segueixin buscant recursos, si cal sota les pedres, per tal que un dia la Mussara deixi de ser un espai degradat i es converteixi en un referent cultural i patrimonial de les nostres comarques.

Que per molts anys puguem gaudir del Mussart i que aquesta llavor de cultura faci germinar aquesta terra erma i que neixin d'aquestes pedres mal endregades pel pas del temps nous esdeveniments que omplin de vida i cultura les velles cases esbatanades de la Mussara.

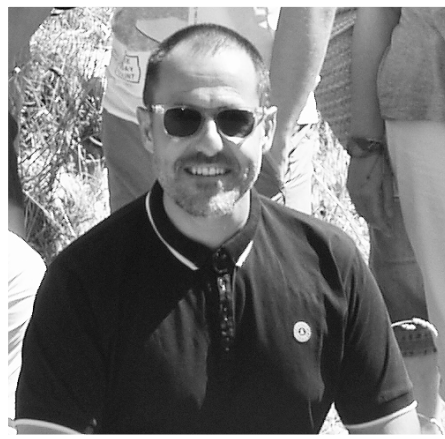
MUSSART'17

1.- Si fem cas a la carrera d'èxits que us avala, podríem entendre que aquest hauria de ser un treball més... Quin tipus de repte creieu que suposa per a vosaltres enfrontar-vos a un escenari, amb un públic, ambient i paisatge tan peculiar/especial?

2.- A Vilaplana hem sentit alguna vegada que és un “poble de bufada” en el sentit que les coses no ens duren massa, no obstant Lo Pedrís, com a revista trimestral de petit format i abast, ja fa més de disset anys que sobreviu en aquest entorn. El Mussart aviat en farà deu. Quina vida li augureu?

3.- Ja gairebé no queda ningú que hagi vist vida al poble de la Mussara... Per aquest motiu el fet de crear sobre l'enderroc i fer-nos somiar architectures imaginades més enllà per fabricar sensacions sobre aquesta boira (tan nostra) sempre ens ha omplert molt. I vosaltres n'heu estat els transmissors. Com valoreu aquest “fer renéixer” un poble abandonat, ni que sigui per un dia?

4.- Estem acostumats a veure-us a la televisió o als escenaris. En aquesta ocasió ha estat diferent: tots plegats, públic i actors, hem anat a l'escenari junts i hem gaudit tant del que hem sentit com del que hem vist. Creieu que cal apropar el públic a la literatura més enllà dels escenaris, tal com ens ha intentat embriuar el Mussart?

■ La Redacció

FRANCESC CERRO

1. Personalment suposa estar a l'alçada del marc on es duu a terme. Dificilment es pot igualar o superar un regal de la natura com n'és La Mussara i el seu entorn. Qualsevol acció o fet creat per la mà de l'home serà un repte que sempre jugarà amb desavantatge davant un marc tan bell i incomparable; tot i així, poder compartir públicament aquest desafiament és tot un plaer i alhora una gran responsabilitat.

2. La vida, com l'art, és efímer, però tot i així si sabem valorar-los, gaudir-ne i tenir-ne cura, poden tenir una llarga i digna durada. Els projectes que impliquen i fan dialogar societat civil amb coneixement i progrés, acostumen a obrir camins perdurables en el temps, que a poc a poc van creixent i consoli-

dant-se alhora que saben transformar-se d'una manera dinàmica i necessària a les necessitats de cada moment.

3. El que es fa amb el Mussart no deixa de ser una singular metàfora poètica: gràcies a l'art -una disciplina més aviat efímera, com ja he dit abans-, tornem a donar una vida (també efímera) al poble de La Mussara. Del verb i de la paraula en neixen imatges, sentiments i emocions que ens apropen a un escenari que gairebé ningú no recorda o mai no ha conegut; però heus ací on actua la màgia de l'art, transportant-nos a èpoques passades que desconeixem però que cadascú pot pensar en el seu imaginari gràcies als versos i notes de poemes i cançons que ressonen en aquell indret. Actuar aquest miracle és una de les experiències més reconfortants que hom pot sentir, i si a més a més es fa de manera pública i compartida, encara millor.

4. Sí, indefectiblement. La Cultura és progrés, no voler-la apropar al seu principal destinatari -la societat civil-, no és una omisió sinó gairebé es podria titllar d'una actitud reprovable i irresponsable. Com a ciutadans d'un món que avança a una velocitat de vertigen, cal trobar vehicles i opcions que responguin a aquesta celeritat, i això suposa reinventar-nos a l'hora d'atansar el coneixement a l'individu. Qualsevol context pot ser l'adequat sempre i quan el que es transmeti/comparteixi obri un debat a la reflexió i serveixi com a eina de desenvolupament.

■ Pep Mestre Anguera

ENRIC MAJÓ

1. Sóc un home molt afortunat perquè el director del Mussart, el Francesc Cerro, fa cinc anys que em proposa venir a treballar aquí i a fer una cosa tan insòlita com aquesta. El Mussart és un introduir-nos en un món molt especial d'un poble abandonat. Jo sempre ho dic quan ho explico als meus companys que saben que venim aquí: Em pregunten "Però què es això del Mussart?" I jo els dic d'entrada que la Mussara és un poble abandonat, vosaltres ho coneixeu bé però hi ha gent que no ho sap això..., que no hi ha res viu i l'únic viu que hi ha és el cementiri que, com veus, encara hi ha flors fresques que algú les ha anat portant. Això és una cosa que crea tot un clima molt especial, després, pels canvis de temperatura que representa a aquesta alçada on estem situats una sèrie de coses que fan que tingui un glamur especial...

2. A mi em sembla que no més pot ser positiu perquè amb els anys que porto aquí, cada vegada hi veig més gent, cada vegada la gent ve amb un aire també d'escoltar, de participar d'alguna manera..., perquè aquesta cosa itinerant que el públic ha d'anar seguint els diferents llocs on estem posats els actors, fa que esdevingui una cosa molt especial; no és com quan anem a veure com a públic un concert o teatre, on t'asseus i escoltes o balles, aquí és un anar-te movent per uns espais... I aquest any, especialment jo crec que el Francesc l'ha encertat al separar-nos tant, ja que són espais tan diferents! En un lloc es-

tàs al costat d'un abisme, un altre lloc és una esplanada entre pins que podries estar veient el mar de fons de la Costa Daurada... És a dir, que per a mi, ho ha separat molt bé i que per tant és un estímul mes... I quina salut li veig? Jo li veig una salut fantàstica i esperem que duri molt!

3. Jo suposo que per a nosaltres és un fet insòlit pujar..., però jo crec que la valoració de la pregunta l'haurien de fer els locals, els que van viure aquí o els descendents, de veure això... Perquè nosaltres ja no ho hem conegut, això; no sabem aquesta casa de qui era, qui hi ha enterrat aquí al cementiri..., i la gent d'aquest poble sí que ho sabia i suposo que això que fem els deu agradar i els deu emocionar (suposo), jo això no t'ho sé dir...

4. La meva generació ja ho hem fet molt, eh? Hem fet molts bolos (la funció que es fa de gira, d'un dia) jo recordo que he fet una funció al Castell de Bellver o a les coves dels Hams, de Palma de Mallorca, també he treballat a moltes places de Catalunya, aprofitant els fons que t'oferia el poble... Per exemple a Almagro (que hi ha un festival de teatre clàssic del S. XXVII, del segle d'or espanyol) allà hi he fet teatre al *Corral de Comedias*, però també he treballat a les places d'Almagro amb el fons d'aquelles façanes encalcinades blanques. Això els de meva generació ho havíem de fer perquè no hi havia tants teatres per arreu. Quan jo vaig començar, els teatres que hi havia estaven desmuntats o destrossats (després tot això s'ha anat arreglant i la infraestructura actual de teatres a Catalunya és fantàstica). Però quan no teníem això, havíem fet molt teatre per acostar-nos i ser a prop de la gent! I que si penso que esta bé o malament? Dones em sembla fantàstic que es faci, home! ■

■ Alba Closa

MONTSE GUATLLAR

1. Bé, el repte és arribar a fer-ho! No m'ho he plantejat com un repte sinó com una experiència fantàstica, és la primera vegada que ho faig. Llavors, doncs, ara diguem-ne el meu repte d'avui és fer el text que m'ha donat el Francesc, que no és un text poètic, amb un format diferent d'altres anys, ja que és un monòleg sobre el Brexit, i el repte és que arribi a la gent, igual que qualsevol altra treball però que potser per ser en un espai obert és més complicat tenir la concentració...

2. Llarga vida! Pel que veig és una cosa que va creixent, quasi deu anys i va a més! Hem de mirar que no es perdi, que segueixi el refugi, que no acabi de caure l'església. Ara estem en una època que hi ha contradiccions però aquestes coses es valoren i es fa cas d'això, més que no fa uns anys, que hauríem sentit "que es mori el poble...". Tot plegat és contradictori, ja que a moltes coses tradicionals no se'ls fa cas, vivim molt ràpid..., però la gent busca retrobar coses. Segur que hi ha llarga vida!

3. Com a actriu m'honora el fet de poder donar vida a través de la literatura, de la paraula, de l'art, a un poble que avui he descobert que existia i que està abandonat. Tenir l'oportunitat de fer reviure un espai com aquest no se t'oferix cada dia!

4. La gràcia de ser actor és que has de treballar en molts ambients, potser perquè pensem que l'actor treballa en un teatre o en un plató o quan fas cine treballes en molts entorns, la gràcia és que l'actor ha de fer arribar la història, el poema, la comèdia o el drama que toqui en l'espai que sigui, no estem dissenyats per treballar només en un espai, de fet l'essència de l'actuació és la mateixa, siguis on siguis. Com a actors hem de ser plàstics... tant de bo totes les persones ho sirguéssim, lo xulo i maco és saber utilitzar aquest espai a favor teu i fer-te'l teu, passar-te'l pel teu filtre, tot i que no sempre el text acompanya. És difícil que aquest espai tan espectacular de la Mussara no et traspassi... ■

■ Pitxi

SANTI RICART

1. Home, d'entrada és un plaer! El paisatge és preciós i fantàstic amb aquests cingles i el poble... És un plaer i després és un repte... hem de tenir en compte que en un escenari d'un teatre tenim unes qualitats acústiques que fan que el so arribi a tothom i aquí és més difícil i sempre poden passar coses, vull dir que sempre necessites llançar més veu; i, a banda, una altra part del repte és cridar l'atenció. Ja sabem que en un escenari tot està orientat per focalitzar l'atenció en allò que està passant: la llum, la posició i la mateixa foscor de la sala... Aquí tens el repte de reclamar aquesta atenció sense distraccions externes i que el públic segueixi el teu discurs. L'any passat vaig fer uns textos de teatre i aquest any són poemes, la poesia necessita una mena de concentració per part del públic, i això és un desafiament, aconseguir aquesta atenció del públic en un espai que és absolutament dispers..., a més la poesia demana un to més intimista i aquí és impossible aconseguir un to intimista per això també tenim el repte d'interpretació, de fer arribar aquesta part íntima en un racó on no pots estar "íntim" perquè no et senten de la primera fila... A més el decorat, el paisatge és preciós. Jo, l'any passat, estava al banc de baix, al poble, a la vora del cingle, i em pensava "No sé si em miren a mi o al paisatge...". Tens aquest repte que és divertit.

2. El Mussart és diferent dels altres festivals, que jo sàpiga no n'hi ha cap altre, de festival, de poesia o teatre com aquest, és particular; i com que és particular això mateix el fa diferent i que la gent el vingui a mirar d'una manera diferent!

3. Jo penso que és una cosa que va endavant. Jo desconec la primera etapa com era, només veig que és sorprenent veure la quantitat de gent que hi arriba a haver; ja em va sorprendre l'any passat, que era la meua primera vegada... És evident que totes aquestes coses fan que previsiblement vagi augmentant o que potser hi haurà un moment que s'estancará. També suposo que hi haurà un moment per part de direcció artística que dirà "Ai, i si fem alguna cosa nova?". Aquest any ja hi ha una novetat (tres punts en lloc de quatre i una part final que l'any passat ni hi era...) entenc que la cosa anirà evolucionant. El festival té prou una essència, un esperit i un punt diferencial amb els altres festivals..., penso que això el pot fer tirar molts anys, evidentment amb els petits canvis que hi pugui haver. És cert que si hi poses gent coneguda, els que hem anat venint cada any, farà que hi hagi més curiosos que vinguin de fora, evidentment! Això és un punt que fa gran el festival.

4. Incorporar els actors del poble al festival em sembla fantàstic! Ja que si parteix d'algun lloc és de Vilaplana i trobo que és una mica l'equilibri entre el grup que crida l'atenció, que som més coneguts i que fan que vingui més gent, i els altres que potser no coneixem ni qui són però que diran, "Ostres! Ho fan bé i ens han agradat". És una bona barreja. És un festival de Vilaplana i és lògic que Vilaplana posi la seva gent i s'ho senti seu. És molt bo que el poble s'ho senti seu! I és important que vingui gent de fora perquè es conegui Vilaplana i aquest festival, que té aquest punt tan especial i que el fa diferent dels altres.

5. Jo no tinc cap vincle aquí..., a mi, les sensacions i tot el que em toca més la pell és l'entorn, el paisatge, que valen la pena de conèixer i que se sàpiga que existeix; llavors potser hi hauria gent del poble o del voltant que no pujarien si no fos per això..., o potser gent que no ho coneixeria..., aleshores tornar a portar vida a un lloc que n'havia tingut tanta... doncs trobo que està molt bé i és bonic...

OCTUBRE 2017

■ Carme Maigí

SERGIO CABALLERO

1. Què et suposa aquest treball, aquest certamen?

En aquesta segona edició en què hi participo, l'orgull, l'honor i l'alegria de poder formar part d'aquesta sensació viva cultural d'aquestes terres. La celebració cultural de la paraula en comunió amb la natura, en aquest marc incomparable que és la Mussara; és un privilegi. I més encara poder compartir els versos d'Estellés amb un públic tan entregat any rere any. Un diàleg a tres bandes: espectador-recitador-espai.

2. Com valoren la salut del Mussart?

De f(c)erro després de tantes edicions! Vaig tenir el privilegi de formar part l'any passat, amb Calderón de la Barca, de la història del MUSSART; i repetir aquest any de nou, em fa sentir afortunat. Qualsevol que puja aquí dalt es queda impressionat amb l'etern paisatge, de la seva força... de la gent que fa d'aquesta celebració un únic i especial moment suspès en el temps. I formar-hi part és molt emocionant!

3. Què sents fent reviure un poble abandonat?

Un formigueig màgic. Tot el que envolta aquest dia és màgicament especial. La peregrinació del públic fins a dalt de tot, els versos en boca dels rapsodes, el silenci dels arbres, la vida en els ulls de tots els que escolten tots els autors que recitem fa que ressusciti fins l'última pedra més adormida... i tot això amb la celebració final del sopar de germanor que acabem compartint sota el cel net i ampli de la Mussara. Això és vida! Això és sentir-se viu! Així que el cor de la Mussara continua bategant fort gràcies a vosaltres i als qui en formem part.

4. Al Mussart sortiu dels escenaris tancats per apropar la literatura, la poesia, al públic...

Sí, i és necessari. I vosaltres sou el testimoni més clar de la necessitat de continuació. Nosaltres sense vosaltres no existiríem. Treure al carrer (a la natura) la poètica d'altres èpoques que convergeixen amb generacions diferents amb un espai tan únic, fa que es barregen èpoques distintes que el fan (i faran) atemporal i anacrònic, i això és una cosa que hem de mantenir entre tots els que hi som per fer-lo perdurar per als que vindran al darrere. D'aquesta manera aquesta necessitat es farà necessària. Anem a per 10 anys més!!

■ La Redacció

ANTÒNIA FARRÉ SANFELIU

1- Quan el Francesc Cerro, director artístic del Mussart, ens ho va proposar vaig sentir una barreja d'emocions. Efectivament es tractava d'un repte. Fins a l'agost del 2017 la meua experiència amb el Mussart havia estat de públic fidel des de la II edició. Allò era com els que juguen a la loteria i de sobte els toca la grossa!

Aquest escenari natural, que s'omple de màgia des del moment que la persona que diu la conferència articula la primera paraula fins que la música tanca l'edició, amb un públic que es lliura des del primer moment a aquest paisatge literari, era tot un repte, i tant! Un cop assumit, ho vaig sentir com un regal, perquè la clau del Mussart és que el comparteixes amb persones excepcionals: el públic, els meus companys del grup de teatre de Vilaplana, l'oportunitat d'aprendre dels actors professionals, generosos i propers. I, per descomptat, el Francesc Cerro- Ferran, a qui he d'agrair el seu mestratge. Així és que el repte es va convertir en il·lusió, en entusiasme i en una forta emoció, la de sentir- te acompanyada pel caliu d'un públic que s'estima la cultura.

2- Penso que la clau de Lo Pedrís i del Mussart és que són eminentment integradors, hi cap tothom, no són de pensament únic i darrera hi ha persones que vetllen per la seva continuïtat. El Mussart no només compta amb la direcció artística, exigent i impecable, i l'Ajuntament, sinó que aglutina un conjunt de voluntaris que el fan com és: un festival d'estiu únic, singular, i, el més important, amb un públic que creix i l'espera només despuntar la calor del juliol.

3- Potser la màgia del Mussart rau en el fet que el poble s'hagi deixat a les mans de ningú i de tothom... Personalment penso que el poble no reneix, resta immòbil, callat, és la natura que es rebel·la mentre la paraula i més tard la música, envaeixen l'entorn.

4- És imprescindible acostar la literatura al públic. El meu àmbit és l'educació i la política educativa actual no afavoreix l'art ni les humanitats, els ensenyaments de literatura, música, filosofia, educació visual i plàstica... s'han reduït considerablement en el currículum acadèmic. Les arts escèniques haurien de ser matèries imprescindibles al llarg de l'escolarització Primària i Secundària i molt presents en els estudis post obligatoris, aquest seria el camí correcte per a què el públic s'acostés no només a la literatura sinó a l'Art en general.

■ La Redacció

INGRID BRAÑA

1- El fet de poder participar en aquest esdeveniment m'ha suposat un repte en tots els sentits. Ha estat molt emotiu en tots els aspectes, l'energia i l'emoció han estat presents des del primer moment que ens van dir que nosaltres, els no professionals, hi podíem participar. Vull agrair especialment al Sr. Francesc Cerro Ferran que confiés en mi i que em fes partícip del Mussart. Poder treballar amb ell és tot un honor. En tots els assajos hi havia un formigueig i nervis dolços que recorrien l'ambient per poder fer-ho bé i estar a l'alçada del que se'ns demanava. Però quan estàs en aquell marc incomparable, davant d'un públic respectuós que espera i acull les teves paraules, ... tots els nervis acumulats, totes les emocions viscudes,... després de dir els primers mots del poema,... "Jo sóc amb tu, i amb tu, i amb tu",... es van dissipant i només sents, respires, vius,... poesia!

2- El Mussart amb el seus paisatges, la direcció artística del festival, les persones implicades, els voluntaris i sobretot la feina ben feta i el seu públic,... no pot desaparèixer, és un festival poètic únic i de gran qualitat, on la poesia arriba al seu públic d'una manera única. Esperem que duri molt i molt.

3- Segueixo dient, que la Mussara no és un poble abandonat, té vida pròpia,... Hi ha vida i sentiments a l'aire,. És per això que poder fer aquest festival aquí, a la Mussara, és tot un privilegi. Així mateix, és veritat que el fet que la gent es reuneixi aquí per viure i festejar la cultura és màgic.

4- És molt important que la gent pugui aprendre a partir de la literatura, però hauríem de començar de ben joves. La literatura és font de cultura i d'entreteniment. A vegades les noves tecnologies ens en fan perdre el valor. Per tant és molt important fer arribar la literatura des de tots els àmbits, no purament els estrictes. L'important no és quin mitjà utilitzem, sinó que la literatura arribi a la gent. I què millor que el Mussart.

JOSEP DE LAS HERAS JUANPERE

1. El major repte és voler fer-ho molt bé, ja que és una responsabilitat actuar davant de tanta gent. També aclapara una mica saber que representes els companys del teatre. Cal dir, però, que l'ambient i el paisatge t'ajuden a dir el poema, t'ho fa més fàcil.

2. Tal i com parlen els artistes professionals que venen, la vida del Mussart es veu llarga i forta. Tots volen repetir l'experiència i això és un símptoma positiu.

3. Amb aquesta pregunta, jo no crec que pugui ser imparcial, ja que per mi, la Mussara, no reneix un sol dia a l'any; per a mi la Mussara reneix cada dia que penso amb la gent que sé que hi va viure i que els meus avis i pares em varen donar a conèixer. Reneix cada vegada que hi pujo a passejar amb els meus, o senzillament quan la miro des de la finestra de casa meva.

4. Crec que la literatura s'ha de portar allà on hi ha gent disposada a escoltar-la i se'n ha de facilitar la possibilitat de gaudir-ne, sigui on sigui.

MARC MESTRE

1.- El repte que per a mi suposa, des del punt de vista d'actor amateur, és potser la proximitat del públic. Des d'un escenari el públic queda lluny, en canvi, a la Mussara, el tens a tocar, i això impressiona una mica. Però la bellesa del lloc fa que la poesia es visqui d'una altra manera, li fa de marc.

2.- Si alguna cosa dura en el temps, ho marca la gent que es posa al davant i estira del carro, però també ho fa el fet que aquesta gent tingui les màximes facilitats per poder-ho continuar fent. En aquest sentit, tant el Mussart com Lo Pedrís gaudeixen d'un grup de gent compromesa amb el repte que suposa tirar endavant tant el festival com la revista. Esperem continuar gaudint-ne durant molts anys.

3.- Molt positivament. Per a un vilaplanenc, veure la Mussara plena de vida, és tot un orgull, però a més s'omple de vida gràcies a la cultura i això ho fa més gran encara. El fet que la gent recorri totes les corbes que hi ha fins a arribar a la Mussara per gaudir de la poesia i la música i que a més no siguin quatre gats, sinó que cada any hi hagi més gent, és un petit miracle.

4.- Si, i tant. El fet que sorgeixin propostes que apropin la gent a la cultura hauria de ser habitual i no un fet aïllat. I a Vilaplana en això som privilegiats. Hi ha una inquietud per la cultura. Podem comptar el Mussart i el recent "És Nadal a Vilaplana", però no oblidem el munt d'anys del grup de teatre i la coral o Lo pedrís.

La feina dels cantautors per apropar-nos la poesia va ser encomiable, recordem la tasca que van fer musicant Lorca, Alberti, Espriu, Ausiàs March, León Felipe, Màrius Torres, Papasseit, Maria Mercè Marsal, Estellés i tants i tants altres!

Ho fem amb els nens que des de ben petits reben els nostres cantes, però de sobte sembla que hi ha un trencament, anem amb la idea que la literatura clàssica, universal, no agradarà als joves i apropem la literatura als nens

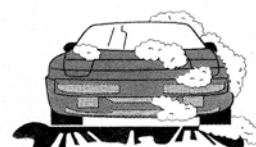
ENTREAUTOMOBILISTAS

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Vilaplanenc de l'any 2017

■ Jordi Mariné

Bona nit!

Autoritats, vilaplanencs, vilaplanenques, amics i companys de LO PEDRIS, benvinguts al lliurament del **VI VILAPLANENC VILAPLANENCA de l'any 2017**.

Un any més ens tornem a trobar aquí, a la plaça, per gaudir d'aquests moments de festa i alegria. Per començar voldria felicitar a l'Esteve Giral, PREGONER DE LA FESTA MAJOR, per aquest pregó tant emotiu.

(Ja tenim candidat pel proper any.)

També, tot l'equip de redacció de LO PEDRIS us volem desitjar una molt BONA FESTA MAJOR i agrair a l'AJUNTAMENT DE VILAPLANA, a la DIPUTACIÓ, a la GENERALITAT i a tots els col·laboradors i lectors de LO PEDRIS la vostra aportació, sense ella aquest butlletí trimestral d'informació seria del tot inviable.

També aprofitar aquest moment per recordar que demà es repartirà el número 69 de LO PEDRIS, un número molt complet on una vegada més s'ha posat de manifest el compromís del LO PEDRIS per transcriure tot allò que afecta al nostre poble. Ha estat tan alt el compromís que no ens ha quedat ni un petit espai per fer broma amb el número 69.

(Tot i que ens vam plantejar de dedicar-li la portada.)

Bé, però anem per feina !!

Arribats aquí, sembla ser que tots som vilaplanencs o vilaplanenques de l'any, ara bé, no tots ens impliquem de la mateixa manera alhora de dinamitzar

i fer bategar social i culturalment el nostre poble. I aquesta diferència és el mèrit que té el VILAPLANENC de l'ANY.

El Món avança, les coses canvien molt ràpidament, avui en dia el Bill Gates ja no és l'home més ric del planeta, ara sembla ser que és un tal Jeff Bezos, fundador i propietari d'Amazon, una conegudíssima plataforma de venda *on line*.

En aquest món global, els nous hàbits, les noves tecnologies i les xarxes socials, malgrat les aparences, ens aïllen. L'interès individual molt sovint preval per sobre del col·lectiu i anem perdent els valors que ens han fet créixer com a poble i com a societat. Tots formem part de la mateixa petita comunitat però es viuen diferents realitats. El temps també

ens dirà si anem bé o no.

Amb el reconeixement del vilaplanenc-vilaplanenca d'enguany valorem també un espai clau d'interacció social per a molta gent del poble i que fa poc hem perdut. Deixem enrere un temps on les targetes de crèdit, la compra *on line*, la guerra de preus o els descomptes progressius no hi tenien cabuda.

(Sí, home, allò de "compre 2 y llevese 3" o "pague 1 y coja 2".)

El nostre vilaplanenc ho tenia difícil per competir contra tot això però sí que ha sabut utilitzar aquells valors de sempre, que ens cohesionen com a poble i comunitat, per fidelitzar una clientela, oferir un servei i guanyar-se la vida. Valors com escoltar, parlar, aconsellar, intentar, aguantar, fiar, respectar i, en molts casos, cosa sàvia, saber callar, eren ben presents a la seva feina.

Sense més preàmbuls i per unanimitat, la VILAPLANENCA DE L'ANY 2017 és la Ma DEL CARME VIRGILI de cal Teodoro.

Aquest lliurament vol ser també un reconeixement a tota una nissaga de comerciants, carreters, transportistes, recadadors i botiguers, dedicats des de fa molts anys, i unes quantes generacions, al servei del poble. El passat 31 d'agost amb el tancament de Cal Teodoro es va posar fi a tota aquesta activitat.

MOLTES GRÀCIES Ma DEL CARME per tots aquests anys de servei i dedicació!

BONA FESTA MAJOR!!!

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

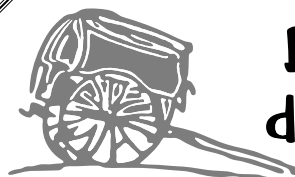
<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernández Llorens

instaljf@tinnet.cat

620 272 212

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA

Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898

www.latartrana.es

Cal Teodoro

■ Pitxi

A Vilaplana, a finals d'agost del 2017, quan la calor encara ens escalfava de valent, la Maria del Carme Virgili Prades tancava definitivament les portes de la botiga de queviures familiar, coneguda al poble com "Cal Teodoro". Si les seves parets ens parlessin de la perllongada trajectòria d'aquest establiment, que ha donat servei durant tants anys al poble, no tindríem prou tinta per escriure la crònica biogràfica que realment es mereix.

Ella, la Maria del Carme, ha estat l'última baula de la família que ha regentat la botiga situada a la part alta del poble, tot just a la cantonada de la placeta Pau Casals, allà on es creuen quatre carrers: el dels rentadors, el de la baixada de Cal Conso, el de pujada del pont de Mallafré i el de Sant Sebastià. La seva dilatada trajectòria, com a treballadora autònoma dirigint aquest establiment dia a dia i any rere any, ha posat fi a una llarga tradició de la seva família política que va començar a mitjans del segle XX, quan acabava la cruenta guerra civil espanyola i arrancava la fosca postguerra. Des de llavors, la família Tost, Serra, Virgili... han donat servei a diverses generacions de clients majoritàriament de Vilaplana. Si féssim una enquesta a tots ells per valorar els serveis rebuts, creiem sincerament que obtindrien una bona nota. La seva professionalitat, amabilitat i simpatia a l'hora d'atendre els seus clients han estat algunes de les claus per afrontar amb garanties el seu negoci. D'altra manera, ella i els seus antecessors, probablement, no hagueren pogut mantenir encesa la flama de

la botiga durant tant de temps.

Però, amb Cal Teodoro no tan sols es tanca una botiga de queviures, sinó que amb aquest establiment tan emblemàtic, amb uns valors de negoci petit, proper i de confiança mútua entre botiguer i client, també es posa fi a la llarga història d'una nissaga familiar que ha dut a terme altres formes de prestar servei al municipi. Al principi com a conductors del cotxe de línia municipal, després com a taxistes particulars, o com a transportistes, sigui amb camió o furgoneta. Segons fonts familiars consultades, l'avi Teodoro, el marit de la Maria Serra, ja havia fet de traginer pel Cal Munté abans de portar el bus i d'establir-se com a transportista autònom. Mentrestant la família, també feien la feina d'estanquers o et proporcionaven segells, cartes i postals... com si fossin una estafeta de correus particular... I ja per acabar donant forma i vida a la botiga d'aliments i d'altres productes variats que avui en dia tots coneixem.

En definitiva, Cal Teodoro ens deixa un buit. És una llàstima que aquest establiment no pugui seguir per més temps, ja que en certa mesura ens el sentíem una mica nostre. Ha estat una part més del nostre patrimoni que cal valorar per tot el que representa. So-

bretot, aquests darrers anys, ha estat de gran servei i ajut per a la gent més gran que no podien comprar fàcilment a fora. El poble muta i es transformen les seves arteries comercials. No fan tant, al poble hi havia tres forns de pa, cinc botigues de queviures, dos carnisseries, una xarcuteria, dos merceries, dues perruqueries, un quiosc... Què hi farem, és una llei inexorable que hem d'acceptar i superar. Cal adaptar-nos als nous temps. Però, la seva història lligada al poble no morirà del tot, si la mantenim viva en el record. Des de Lo Pedrís, l'únic que podem fer és retre-li el nostre sincer homenatge per agrair al seus propietaris i treballadors els bons serveis prestats.

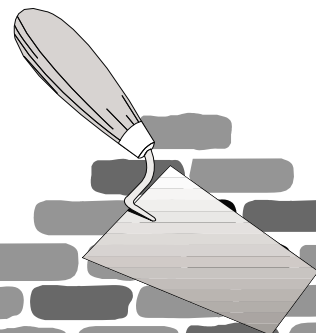
■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

La pèrdua de la innocència

■ Jordi Serra Ferré

El dia 17 d'agost del 2017 passarà a la història com el dia en què vam entrar definitivament al mapa del terror internacional. Un atemptat al centre neuràlgic del turisme de Barcelona ens feia veure que allò que, abans, havíem vist en la secció d'internacional dels diaris i els teletnotícies ja ho teníem ben a prop de casa. Tot el que va venir després, amb una sorollosa rèplica a la nostra mateixa comarca, ens ho va acabar de confirmar. Alcanar, Cambrils, Sant Just Desvern, Subirats,...llocs de la nostra geografia havien estat escenari d'un episodi d'extrema violència al qual no estàvem gens acostumats. I no és que no tinguéssim experiències prèvies. El record de l'atemptat d'Hipercor, o el de la Caserna de la Guàrdia Civil de Vic, està dins la nostra memòria col·lectiva, però ja com un temps superat, d'un conflicte extern del qual, de tant en tant, en rebíem algun dany col·lateral.

Ara és diferent, veiem que ens han portat la guerra a casa. Una guerra, a més, en la qual els soldats són de casa. Quan s'ha pogut reconstruir el conjunt de la cèl·lula terrorista, s'ha vist que la majoria dels seus membres eren joves de Ripoll, d'origen magribí sí, però criats i educats a Catalunya i,

pel que sembla, relativament ben integrats a la vida de la localitat. Les cròniques ens parlen de bons estudiants, de membres de clubs esportius, de joves seriosos i responsables, almenys alguns d'ells. Que altres tinguessin alguna petita taca en el seu passat tampoc és res que expliqui com una colla de nois decideix entrar en aquesta espiral de violència brutal. Eren joves de Ripoll, com podien ser-ho de Reus, Cambrils o Santa Coloma de Gramenet. Per a ells no valen les explicacions que es donen sobre els joves radicalitzats de la banlieu de París o del barri de Molenbeek de Brussel·les. Les històries de marginació i desarrelament aquí són molt més matisades, els entorns socioeconòmics molt diferents i el nivell de relacions socials molt més ric. Els que treballem al món de l'ensenyament secundari sabem que els joves d'origen magribí sovint tenen més problemes acadèmics que els d'origen local, però que això cada vegada és menys matemàtic, que les històries d'èxit són cada vegada més habituals. I, sobretot, les relacions amb la resta del jovent són força normalitzades, amb colles mixtes que s'acaben de teixir als carrers, a les places, als camps de futbol, als casals...

Malgrat tot això ha passat el que ha passat. Tots tenim clar que la radicalització ha vingut des de fora

amb un imam nouvingut i l'influx de les xarxes socials i la seva propaganda cada vegada més sofisticada. Però també hem de tenir clar que alguna cosa ha fallat quan en una ciutat petita, on tothom es coneix, ningú ha estat capaç de veure el que s'hi estava coent. En primer lloc s'hauria d'interrogar la comunitat musulmana, veure si fa prou en conjunt per evitar aquests processos. En segon lloc les institucions municipals o supramunicipals que vetllen per la cohesió social. Sovint quan els joves deixen endarrere l'adolescència ja no reben cap mena d'atenció. I finalment els cossos de seguretat. No es poden repetir fenòmens de descoordinació com els que s'han produït i, menys encara, que han estat provocats per motius polítics.

Sigui com sigui, hem perdut la innocència, els fets han acabat passant i només podem pensar que la propera vegada tots estarem més amatents, que no deixarem mai més que els nois dels nostres pobles, dels nostres barris, entrin en espirals d'auto-destrucció i de violència i que deixin de sentir com a pròpies unes guerres que haurien de ser molt i molt llunyanes.

■ ■ ■

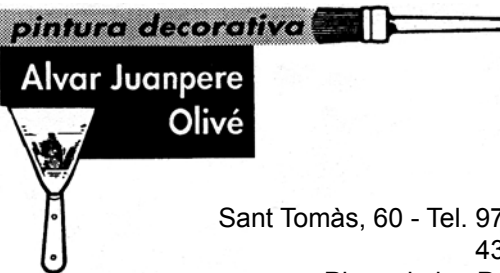
**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Marta C.
Estilista

C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

GAUDÍ

**Centre de Reconeixements
Màdics - Psicotècnics**

Permisos de
conduir i armes

Certificats
mèdics d'aptitud
esportiva

Certificats
mèdics oficials

**Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS**

Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57

www.centresmedicsbonet.com
reus@centresmedicsbonet.com

**Tramitació gratuïta de la
renovació del permís de
conduir**

La gent normal

■ Dolors Sentís

I doncs, què som, sinó gent normal. Fan un programa a TV3 per recordar-nos-ho, sí, es diu la gent normal, com la que vivim a Vilaplana. La mateixa gent que ho trobem tot molt normal, carrers bruts, font de les creus plena de papers, ampolles buides, la rasa farcida de cagarades de gos, el més normal, perquè els nens de l'escola hi vagin a jugar... que ho fan sovint durant les tardes assolellades d'hivern durant el curs escolar. I parlant de gossos, també és normal que vagin sense lligar, quan ho veiem, no som capaços de dir educadament als seus amos que els han de dur lligats, qui de nosaltres no ha pensat mai, "vinga li dic" però sempre t'exposes a la resposta de l'amo "no fa res", "jo vaig com vull" o algun impropèri amb mala llet.

I continuant amb la línia del que és normal... l'actitud dels adolescents i alguns no tan adolescents ja, de Vilaplana i de fora del poble, o que almenys no hi viuen durant tot l'any i només pugen durant l'estiu. Què els passa? Que s'avorreixen?

És inaudit que els deixem passar bretolades grosses, no gamberradetes d'estiu, no ens immutem per a res, només som capaços de dir que "el meu no ha sigut", ja comencem amb la sobreprotecció. Realment, la culpa del comportament dels nostres fills la tenim nosaltres mateixos, els pares.

Els ho perdonem tot, se senten im-

punes a tot, no hi ha conseqüències als seus actes, estem fabricant nois i noies maleducats i sense principis, hem perdut el respecte i ells també per tot i per tothom, no donem valors als joves que pugen i quan parlo de joves, no són els que fan les tapes, són els que, nit rere nit es banyen a la piscina del poble, es queden a la terrassa del casal i el cafeter no pot tancar la reixa i s'hi enfronten quan els demana que se'n vagin i contesten amb amenaces o de males maneres, els trobem normal fins i tot la borratxera perquè sí i perquè així no ho veiem directament, els permetem drogar-se a la pista del casal, sí senyors, drogar-se. Ja em perdonareu però si algú es vol drogar que se'n vagi a casa seva.

I parlant de la pista..., vergonya fa de veure-la. Plena de papers de bosses de patates, burilles de cigarreta, mocadors de paper, llaunes, vidres trencats de ves a saber què, ampolles de cervesa... I deixem que els nostres fills hi juguin!! I el que és més greu, veuen com nosaltres mateixos, tirem aquesta cigarreta al terra. No poden recollir els papers del terra, no ho fem ni nosaltres quan ens en trobem un als peus empès pel vent... no els ensenyem el mínim d'urbanitat... si aquella assignatura que alguns recordem del col·le. El famós EGB... no va estar tan malament.

Què ens està passant? No som capaços de dir i ensenyar als nostres fills que no es pot entrar al casal amb bici o patinet, hi ha un cartell que ho diu clarament: s'ha de baixar de la bici o patinet i

entrar caminant, no costa pas tant!! Que l'entrada de l'ajuntament no és una pista d'skate, forma part del mobiliari urbà i s'ha de conservar i respectar, no som capaços ni d'ensenyar això als nostres fills? Que tot aquest mobiliari és nostre, l'hem pagat entre tots?

Els actes passats aquest estiu al casal, m'han fet reflexionar sobre actituds i culpes. Sobre les actituds d'uns i sobre la culpa, que és tota nostra... sí senyors, nostra; ho és del que, veient el que passa davant dels seus nassos, és incapaç de fer res, per allò del que "a mi no em toca dir res", i d'això aquí a Vilaplana en sabem molt. Com que és un poble petit, tots ens coneixem... i ves què diran... no cal trucar als mossos, van agredir el cafeter, però no cal trucar als mossos. Van entrar de nit i a la força a la sala del Casal per divertir-se buidant extintors, i tampoc cal trucar als mossos, tot és molt normal, bretolades de canalla.

Ens hem de posar les piles, hauríem de canviar una mica la nostra manera de fer, educar... deixem de banda prejudicis, comencem a dir les coses pel seu nom. Comencem a construir aquell país que tots nosaltres volem

Comencem per estimar-nos el poble on vivim.

■ ■ ■

restaurant
Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Carles Bonet Juanpere
ENGINEER ELÈCTRIC

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Tuc de Barlonguéra o Tuc de Milh (2.802 m)

■ Ester Borràs Giol

Montgarri, per a qui no ho conegui, és actualment un bonic enclavament del Pirineu aranes format pel santuari i un refugi a la vora del Noguera Pallaresa. S'hi pot arribar en cotxe, mentre la pista de terra que comença a l'aparcament de l'estació d'esquí de Beret es conservi en bon estat.

Sortirem de Montgarri (1.660 m) seguint les marques del GR transfronterer (que enllaça el GR 211 i el GR 10) fins arribar al barranc deth Milh. En aquest punt abandonarem el tra-

çat del GR i enfilarem en direcció nord resseguint aquest mateix barranc per la seva riba esquerra; si hem matinat prou farem bona part de la pujada a l'ombra del serrat de Girèta. Cal anar mentalitzats que la muntanya que veiem a l'esquerra no és el tuc de Barlonguéra i que el coll herbós que hi ha al capdamunt de la vall no és ni molt menys el coll de Barlonguéra: darrera ens espera la sorpresa.

Després d'haver creuat en alguna ocasió el barranc que anàvem seguint de pujada, arribarem al collet herbós des d'on tindrem una vista impressionant cap, ara sí, la mola rocosa que és la cara

est del tuc de Barlonguéra i la no gaire agradable imatge d'una tartera per on ens haurem d'enfilars per arribar al coll de Barlonguéra. La tartera visualment no enganya i és tan penosa de fer com sembla.

Tot i això, després dels típics dospassos-amunt-un-avall que es practiquen sense voler en aquesta mena de terrenys s'arriba al coll. Des d'aquí només cal girar cap a l'esquerra per seguir el sender prou definit que porta fins al vèrtex geodèsic i cim del Barlonguéra. La pujada, que es fa per la cara nord, comparat amb la tartera és bufar i fer ampolles.

Des del cim hi ha molt bones vistes. Encarats cap al sud, veurem tot l'estol de cims aranesos de la zona d'Aigüestortes, acompanyats, més enllà per l'Aneto i el Posets. Mentre, per l'oest destaca el Maubérme i pel nord-est la pala immensa del Mont Valier, l'anomenat senyor de Coserans.

Davallem del cim i arribem al coll de Barlonguéra altra vegada. Ara ens dirigirem cap al port de Girèta tot resseguint la cresta (en cas que faci vent, també es pot resseguir més avall, per l'herba, de vegades pel vessant nord, d'altres pel sud).

Arribarem al port de Girèta (2.440 m), on tornarem a trobar les marques vermelles i blanques del GR transfronterer que hem abandonat a començaments de l'excursió. Les seguirem per fer el camí de tornada, salvant el fort desnivell de baixada per la vall de l'arriu Fred. Aquí, pujarem una mica per anar a travessar el serrat dera Girèta i, després de la corresponent baixada, fer cap a la vall de l'arriu deth Porquèr. Ara ja només ens queda tornar fins a Montgarri pel mateix sender, més aviat planer, per on hem passat en començar aquesta excursió.

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Molt més que el mestre del terror

(I)

■ Joan M. Rovira

Durant aquest 2017 Stephen King ha tornat a veure com el cinema porta els seus escrits a les sales. No és el primer cop ni serà el darrer, en una llista que cada cop és més i més llarga.

L'escriptor nord-americà s'ha acostumat que els seus llibres es converteixin en bestsellers i té una legió de fans que esperen en candeletes una nova novel·la. Qui li havia de dir a una persona que no va passar una infància senzilla, amb un pare que va abandonar la família i nombrosos problemes econòmics? Malgrat tot, la imaginació del jove King no parava quieta i ben aviat va començar a escriure i fins i tot venia aquests primers relats entre els seus companys d'escola.

Malgrat les mancances, va finalitzar els seus estudis universitaris i va aconseguir una feina de professor que, malgrat tot, no el va treure de les seves penúries econòmiques i novament aconseguia petits ingressos redactant històries curtes per a homes però segurament aquesta pressió el va empenyer cap a la beguda.

Al final, però, va arribar de mica en mica el reconeixement del seu talent. Òbviament ens centrarem en aquelles obres que han fet el salt al cinema i per tant veureu mencionat l'any de la cinta. Carrie (1976) fou el seu primer èxit li-

STANLEY KUBRICK
EL RESPLANDOR

terari. I això que durant el procés de creació el manuscrit va anar a la paperera per la frustració de King i la seva dona el va rescatar. La combinació d'una jove que patia bullying a l'institut, oprimida a casa i amb poders psíquics no podia acabar massa bé... excepte per a King que malgrat cobrar ben poc per la novel·la sí que va rebre un bon pessic pels drets d'una pel·lícula rodada per De Palma.

El primer pas ja estava fet. El segon, parlant des de la cinefília, va arribar quatre anys després i en aquest cas de la mà del mestre Kubrick. El resplandor (1980) no va satisfer King totalment però disposa d'alguna de les escenes que passen a la posteritat del setè art amb un magistral Jack Nichol-

son. Sembla ser que per al personatge principal King va visitar els seus propis fantasmes sobre l'alcoholisme.

Ara ja començava a tenir un bon fons d'armari literari, èxit entre els lectors i entre els espectadors així que la cosa va començar a anar rodada. Arribarien les històries curtes de Creepshow (1982), on l'autor ja va escriure directament per la pel·lícula, Cujo (1983) i La Zona Muerta (1983), on un mestre veu radicalment canviada la seva vida a causa d'un incident que el porta al coma.

El terror, ja sigui amb un major o menor component fantàstic, ja era el seu segell. Christine (1983) recupera en part la idea de Carrie però en aquest cas un cotxe exercirà el component terrorífic, mentre que a Los Chicos del Maíz (1984) la innocència dels nens serà corrompuda en macabres rituals.

Stephen King ja és un nom ben conegut a meitat dels vuitanta i les cintes basades en obres seves el mencionen com als mateixos protagonistes. És una marca que assegura la presència dels espectadors, sobretot d'aquells que volen sentir por a la butaca. I malgrat que continuarà en aquesta línia, en el següent article podrem comprovar que ha explorat altres camps, alguns d'ells amb una sensibilitat sorprenent.

■ ■ ■

QUEVIURES

M. Carme Virgili

C. Doctor Mallafré, 12
Tel. 977 815 087
43380 VILAPLANA

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Cuidar i revisar les nostres vivendes

■ Daniel González Alguacil.
Arquitecte

Els nostres edificis, com tot, es van fent vells i encara que estan preparats per durar molt de temps, es van degradant i perdent el seu estat original

Fa un parell de mesos se'm va encarregar fer una inspecció tècnica d'un edifici al centre de Reus.

Un edifici de 117 anys d'antiguitat, estret (uns 3'5m d'ample) i amb cabirons de fusta al sostre de cada pis.

La inspecció tècnica dels edificis d'habitatges (ITE) consisteix en una inspecció visual de l'edifici feta per un tècnic competent que té per objecte determinar-ne l'estat en el moment de la inspecció i orientar als propietaris en les actuacions a realitzar per complir el deure de conservació i manteniment.

És a dir, és com la ITV, la revisió dels cotxes, però pels edificis. Mirant que es mantinguin en bon estat i no tinguin humitats, fissures o esquerdes a les parets i façanes o altres problemes a l'estructura.

En el cas de Reus, no vaig trobar cap problema d'esquerdes. Sí que vaig observar alguna humitat provocada per falta de ventilació suficient, res important en aquests aspectes, que acostumen a ser els més habituals.

Però sí que vaig trobar un problema més seriós a l'espai de les golfes, sota coberta. Concretament es veia que els cabirons de la coberta estaven afectats per corcons. I no només es tractava d'uns corcons petits (els més habituals en mobles i altres elements de fusta, generalment poc important), sinó que es veien forats provocats per uns corcons grans, que es mengen més quantitat de fusta i debiliten els cabirons i poden ser un problema greu a llarg termini i més difícil de solucionar quant més temps es deixi passar.

Aquestes revisions són molt importants per veure en quin estat estan les estructures dels edificis.

I és obligatòria per tots els blocs de pisos amb més de 45 anys. A partir d'aquell moment s'ha de passar cada 10 anys. En canvi, per als edificis d'habitatges unifamiliars hi ha uns terminis una mica diferents depenent de la seva antiguitat de construcció.

Els anteriors a 1930: Fins al 31 de desembre de 2017
Entre 1931 i 1950: Fins al 31 de desembre de 2018
Entre 1951 i 1960: Fins al 31 de desembre de 2019
Entre 1961 i 1975: Fins al 31 de desembre de 2020
A partir de 1975: L'any que compleixi 45 anys d'antiguitat

Amb un parell d'excepcions:

1. Els edificis d'habitatges unifamiliars que disposin de cèdula d'habitabilitat vigent en el moment d'assolir els terminis fixats en aquest calendari no tenen l'obligació de presentar l'informe de la inspecció tècnica de l'edifici fins a la data en què caduqui aquesta cèdula d'habitabilitat.

2. Si l'edificació principal està separada 1,5 m o més de la via pública, zones d'ús públic o finques adjacents, tampoc existeix la obligació de fer la ITE.

Aquesta inspecció porta posteriorment la redacció d'un informe on s'hi explica si tot és correcte o si hi ha deficiències menys o més greus. En el cas de les més greus, es proposa una solució o es recomana consultar a un constructor expert en el tema, com els que tenim a Vilaplana, que coneixen molt bé com estan fetes les cases antigues, moltes vegades construïdes de diferent forma segons el poble.

CuRioSiTaTS D'aRQuiTeCTuRa

Els edificis amb estructures plenament (pilars i bigues) de fusta cada vegada més van arribant a les grans ciutats. I cada vegada en edificis de més alçada. Si fins fa poc només es podien fer de dues o tres plantes actualment al món ja hi ha fins i tot gratacels de fusta. Alguns exemples:

- 7 plantes i 21 m d'alçada a Barcelona.
- 14 pisos i 49 m d'alçada a Bergen, Noruega.
- 18 pisos i 57 m d'alçada. A Bordeus, França.
- Torre de 84 m d'alçada a Viena.

I a Londres ja existeix un projecte per fer un gratacel de 80 pisos i 300 m d'alçada.

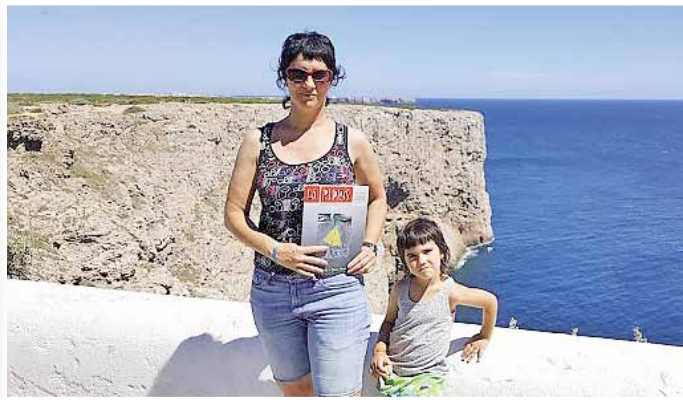
Qualsevol dubte o consulta: danigoal@coac.net

La Marta i el Pitxi amb una mostra de **Lo Pedrís** davant d'una de les moltes espectaculars cascades que hi ha a Islàndia.

Cori Marine i Gema Mariné a SHARM EL SHEIKH a Egipte. Agost 2017

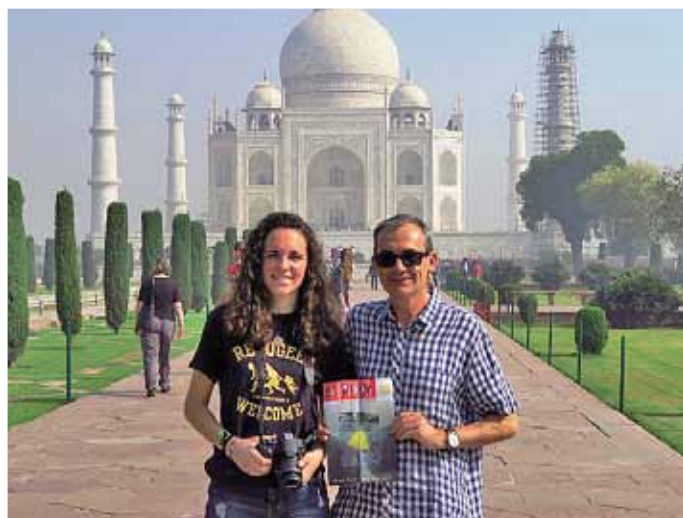
La Dolors i la Paula al cap Sant Vicent, a Portugal.

Jordi Mariné i Oriol Mariné a STONEHENGE a Anglaterra. Agost 2017

La Roser, la Brigit, la Tre, l'Isidre i la Marta fent una travessia amb vaixell pel Mediterrani amb **Lo Pedrís**.

La Laura i el Sisco amb Lo Pedrís, davant del Taj Mahal. Agra, Índia

MUSSART 2017

11 DE SETEMBRE
camí a l'1 d'octubre

VIII CAMINADA NOCTURNA

El dissabte 15 de juliol va tenir lloc la VIII Caminada nocturna. Aquest any es va tornar a fer la ruta del Pi del Fernando on tots els participants van gaudir d'una nit esplèndida. En acabar es va repartir síndria i els més acalorats es van refrescar a la piscina.

APLEC DE LA MUSSARA 2017

CASAL D'ESTIU

FESTIVAL ESTIU 2017

CURSET DE NATACIÓ

Verano del 98

■ Consol Rull Pallarès

Esta es una historia de amor fascinante i universal porque sus protagonistas también lo son.

El se llama saber, constituye la parte fundamental de la naturaleza humana y posee un atractivo irresistible. Bajo su influjo y dirección, la recua de ideas cogidas de la mano, han desarrollado una danza infinita desde el principio de los tiempos, receptivas y abiertas entre sí y a nuevas posibilidades.

Ella se llama belleza y su verdad es más ambigua, menos certera, subyugada por las grandezas y debilidades de los hombres y mujeres que la contemplan; su poder radica en transmitirles generosamente un sentimiento de bienestar profundo, invitándoles a formar parte de su todo.

Se encontraron en un palacio de cuento de hadas a la altura de su amor, rodeado de un mar que alberga todos los colores y en una tierra que contiene todas las formas.

Los amantes son dos pero quieren ser uno, sus esencias diferentes les empujan y constituyen la fuerza de su amor.

Todos los veranos se reencuentran, junto a románticos cómplices de su idilio. Abren brechas en su vida, se permiten dejarla en suspenso, dando entrada a todas las quimeras más difíciles de compaginar con la cotidianeidad. El elemento catalizador no es otro que el embeleso de la belleza junto al ansia de saber.

Mi humilde y agradecida voz quiere dar testimonio de ello y homenajear a los que enseñan - estudiosos rigurosos e incansables, generosos transmisores del valor de las palabras, apasionados hacedores de cuentos e historias- y a los que aprenden, pero sobre todo al vínculo que se establece entre ellos del saber compartido.

Saber que es germen y es luz, es marco y es fundamento, es el fiel amigo que más nos conviene, porque logrará lo que nada ni nadie puede conseguir, hacer aflorar lo más auténtico y mejor de cada uno, ser lo que se quiere ser.

■ ■ ■

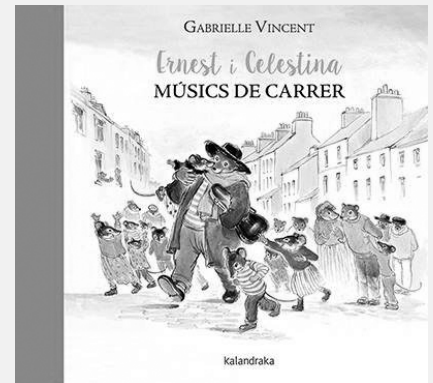
Músics de carrer (Ernest i Celestina), Gabrielle Vicent, Kalandraka, 2017

■ Anabel Sáiz

Ernest és un ós afectuós i bondadós i la Celestina és una rateta, intel·ligent i molt intuïtiva. Així són els personatges d'aquesta sèrie de Gabrielle Vicent, que es pot considerar, sense dubte, ja un clàssic de la literatura infantil.

En el llibre que acaba de regalar-nos Kalandraka, ens trobem un episodi tendre i realista alhora, que no fugi dels problemes quotidians i que ens parla d'un aspecte no gaire llunyà com és la pobresa. En Ernest i la Celestina viuen amb pocs recursos i necessiten diners per solucionar unes goteres de la seva casa, però amb prou feines poden viure amb el que tenen. Ernest no sap com fer-ho i decideix anar a dormir. És la Celestina qui troba una solució i l'impulsa a l'acció. El fa tornar a tocar el violí per demanar al carrer, encara que, en un primer moment Ernest, es resisteix, acaba fent-ho i, quan no té èxit, se sent molt decebut. Llavors torna a ser la rateta qui troba una nova solució: ell tocarà i ella cantarà. Van tant bé que recullen molts diners, però se'ls gasten amb menjar... Un altre dia solucionaran les goteres.

Els dos personatges es complementen, com una mena de Quixot i Sancho. Ernest és gran, reflexiu i molt pessimista. No cerca solucions, se sent moltes vegades abatut. Celestina en canvi és llesta, somniadora, hàbil amb la paraula i també, de vegades, exigent i capritxosa. Hi ha com una antítesi perquè el personatge que hauria de trobar

les solucions no ho fa i el que les hauria de rebre, és qui es mostra sempre actiu. I això és un valor important en el conte perquè, a la vida, els estereotips no funcionen gaire bé.

En Ernest adopta el rol d'una figura protectora, una mena de pare i la Celestina és com la nena, petita, juganera, espontània i molt emprenedora. Junts es complementen i junts, malgrat no ser iguals, se senten bé i es donen força.

Per altra banda, les il·lustracions, dolces, detallistes, suaus tenen gran importància perquè, de vegades, desapareix el text i els lectors han de llegir les imatges i prestar-ne força atenció.

L'amistat, la superació de les adversitats, les necessitats quotidianes, l'optimisme malgrat tot i la manca d'interès en les coses materials són aspectes que ens trobem en el conte i que ens semblen ben apropiats pels primers lectors.

L'Ernest i la Celestina es conformen amb el que tenen i valoren cada moment de la seva vida. Són senzills i viuen en pau amb ells mateixos.

■ ■ ■

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326

FORN DE PA I PASTISSERIA

Llauradó

PA CUIT AMB LLENYA

Avda Dr. Vilaseca 10 Avda Joaquim Mir 11

Tel. 315452 Tel. 815004

REUS L'ALEIXAR

50 anys Antonio i Leonor

■ Montse Munté

Text de Montse Munté **ANTONIO I LEONOR**

L'avi del Baix Camp

va veure com les teies s'apagaven.

En canvi l'altre, vull dir el de la Terra Alta, sentí l'últim badall de la carbonera ja perduda en les seves fondalades.

Fou un rostoll

qui assistí a la conversió del Prat en Comte.

S'alçà la Vila en un Pla,

protegida pel raiguer de la muntanya. En mig de dos barrancs,

una superfície inculta comença a conrear-se:

testimoni d'ametllers i vinya,

deixaren pas a l'olivera i a l'avellaner;

actuals reis de la plana.

En aquell indret amb títol de Comte un fill de catorze anys emigrà.

El Brugent i les Tosques

amb llurs braços l'acolliren

quan el Xalamera llàgrimes vessava.

L'arbre, unió del Comte amb el Pla cinquanta anys té de vida.

Amb dues branques i tres branquillons que no es volen assecar.

Si de la soca mare nasqueren el pensament és el retorn.

Com a pardals amb les ales esteses,

els fills als pares sempre tornaran.

Pare, Mare, Padrins i Sogres us estimem

Vilaplana – Prat de Comte 1 de juliol de 2017

QUEVIURES VILAPLANA

■ La redacció

El passat 1 de setembre va obrir les portes Queviures Vilaplana, un nou establiment dedicat a l'alimentació. Regentat pel Jordi Novell l'establiment ofereix tot tipus de productes a més de premsa i tabacs.

Des de Lo Pedrís et desitgem lo millor en aquesta nova aventura.

Solucions passatemps

1				G	A	B	R	I	E	L				F	E	R	R	A	T	E	R		(1922-1972)
2	M	A	R	I	A		M	E	R	C	È		M	A	R	Ç	A	L					(1952-1998)
3						P	E	R	E			Q	U	A	R	T							(1899-1986)
4						J	O	R	D	I			S	A	R	S	A	N	E	D	A	S	(1924-2006)
5	V	I	C	E	N	T		A	N	D	R	É	S		E	S	T	E	L	L	É	S	(1924-1993)
6					J	O	S	E	P			C	A	R	N	E	R						(1884-1970)
7						S	A	L	V	A	D	O	R			E	S	P	R	I	U		(1913-1985)
8					M	A	R	I	U	S			T	O	R	R	E	S					(1910-1942)
9							D	A	V	I	D				H	A	R	E					(1947-)

Un fenomen anomenat La Teatr'Era

■ Cristina Serret

Aquest article de Cristina Serret va ser publicat el 5/9/17 al *Diari Més Tarragona Costa Daurada*.

La companyia de teatre ha portat l'obra 'El florido pensil' a escenaris de tota la demarcació

Aquesta tardor la companyia La Teatr'Era farà la representació número 40 d'El florido pensil, la peça teatral que retrata, en clau còmica, l'escola Franquista a Catalunya. La companyia, sorgida a l'Associació de la Gent Gran l'Era de Castellvell, està formada per unes vint-i-cinc persones, d'entre 64 i 74 anys, i els seus membres estan sent els protagonistes d'un petit fenomen teatral al nostre territori. La companyia ha portat l'obra a escenaris de bona part de la demarcació, i té bolos lligats fins al maig de 2018.

Tot plegat va començar fa uns quatre anys, quan un grup de persones de l'associació es va engrescar a fer teatre. Després d'una petita incursió amb una obra pròpia, la companyia va incorporar Jordi Mateu a la direcció i, amb ell, la idea de representar El florido pensil. «Estem encantats amb el Jordi, perquè sap treure el millor de nosaltres. Ell va ser qui ens va proposar l'obra, perquè deia que a la companyia hi havia

'fusta', explica Josefina Monné, una de les actrius de la companyia que també fa les funcions de mànager i producció.

«La clau d'aquest èxit és que hi posem tot l'interès i també que tenim molta disciplina. Tothom sap que el Jordi és el director i no es discuteix la jugada. Però, sobretot, és que ens la passem molt bé», explica Monné. Aquest entusiasme els ha portat a escenaris com el de la Sala Santa Llúcia de Reus, on pròximament tenen previst fer una nova representació de l'obra –i ja serà la sisena a la sala–, o el Teatre Metropol de Tarragona, on van fer gairebé ple, amb prop de 400 entrades venudes.

«Allà on anem la gent s'ho passa molt bé, i amb això ens sentim pagats del tot», assegura la Josefina, que també apunta que, tot i haver-la repetit tantes vegades, encara no han avorrit l'obra, perquè amb el director la segueixen treballant en els assajos previs a les representacions per tal d'afinar-la, millorar-la o introduir petits canvis.

Quan van començar les representacions la companyia no tenia gairebé res. Tot el

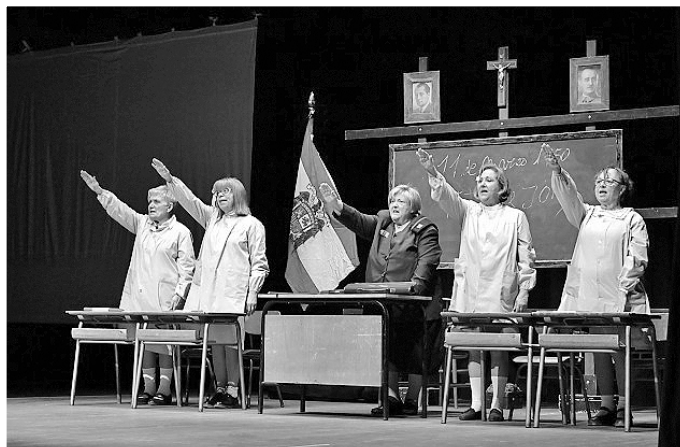
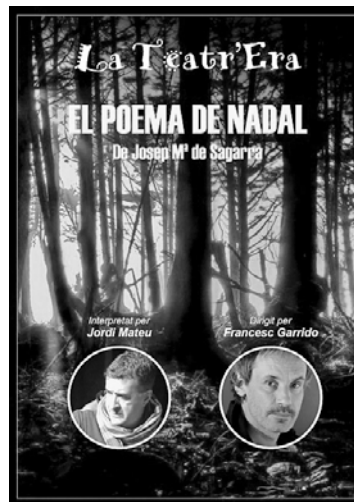
material i equips dels quals disposen ho han anat aconseguint a base de representar l'obra arreu de la demarcació. «Som una companyia molt humil, i complim tots els requisits per ser denominats amateurs, però ens en-

canta fer teatre i el nostre director ha sabut treure el millor de cadascú a dalt de l'escenari», explica l'actriu. Alguns membres de la companyia tenien experiència teatral, però també n'hi ha que han pujat a l'escenari per primera vegada.

A molts pobles on han actuat ja els demanen quan estrenaran una peça nova per tornar a contractar-los. Des de La Teatr'Era apunten que no els faran esperar gaire, perquè ja han començat els assajos de La jaula de las locas, una peça amb la qual faran un

gir radical de registre, i en la qual incorporaran nous actors.

De moment, seguiran portant El florido pensil allà on els ho demanin, i al desembre estrenaran El poema de Nadal, de Josep Maria de Sagarra, interpretat pel seu director, Jordi Mateu, sota la direcció de Francesc Garrido.

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Caramels

mare molas

Pastissos de "xuxes"
Detalls de batejos
i bodes
Fruits Secs
Llaminadures

C. Mare Moles, 28 Reus
caramelsmaremolass.blogspot.com

Teràpies neurocientífiques: “Buidar la Motxilla” per viure en pau i feliç

■ **Alba Borràs Díaz**
Psicoterapeuta i naturòpata

En aquest número parlaré de què són les teràpies neurocientífiques i com funcionen.

Per a què serveixen?

Abans d'explicar què són és important comentar per a què serveixen, la resposta és per a variats i múltiples trastorns emocionals i mentals, que van des de l'insomni o trastorn del son, pors, fòbies, ansietat, nervis, rancúnia, enfado, depressió, dol, traumes passats, por a fer exàmens o a exposicions en públic, etc. Una de les pioneres, Francine Shapiro va treballar amb veterans de la guerra de Vietnam i víctimes de catàstrofes naturals resolent els seus estrès posttraumàtic. Actualment l'OMS l'utilitza per les víctimes de catàstrofes naturals i atemptats.

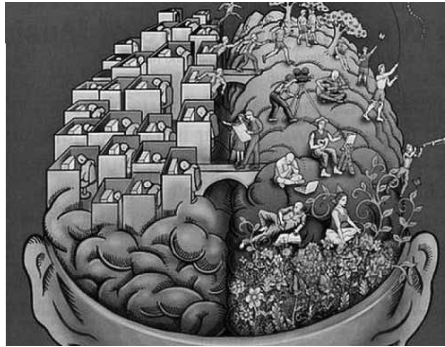
Jo personalment he tractat amb èxit a persones amb diferents tipus de problemes: por als gossos, fòbia a llocs tancats, ansietat, depressió, dol per pèrdua de la parella, por a parlar en públic, por a anar al dentista i por a una operació quirúrgica d'urgència, entre d'altres.

Què són ?

Són un conjunt de teràpies força recents que permeten superar diferents trastorns i símptomes fins i tot físics en un període de temps breu. Basades en els estudis sobre el cervell i, com deia una de les primeres investigadores, la funció “digestiva” del cervell.

Com funcionen?

En un primer lloc cal buscar totes les escenes connectades a la situació en concret i descobrir quines són les sensacions físiques vinculades. Per exemple, per a il·lustrar-ho amb un cas concret, la por a parlar en públic, es demana a la persona que recordi l'última situació amb por i que ens vagi explicant que sent al cos: nus a la gola,

boca seca, cara vermella, etc. (cada persona hi sent de forma diferent). Posteriorment, li demanem què sent, quines emocions té i com valoraria el grau de malestar del 0 al 10. Per finalment posar-li la ment més racional i comentar què en pensa de la situació.

Així una vegada explorada l'última escena anirem recordant una escena rere l'altra, totes elles vinculades amb el fil conductor de les sensacions físiques fins a arribar a la primera situació o escena principal del problema en qüestió. Quan ja tenim recollides totes les escenes passarem

a Reprocessar-les...

El que es fa en aquest procés és, bàsicament, permetre-li a la ment de relaxar-se mentre recorda una de les escenes, generant així una paradoxa al cervell: recorda una situació teòricament estressant i en canvi es troba relaxat, amb la qual cosa assumeix que aquell record no és estressant i el guarda dins el cervell amb una etiqueta nova, vinculada a un aprenentatge, creant així una nova xarxa neuronal.

La metàfora que m'agrada més per explicar-ho és imaginar una habitació tota desordenada i bruta. No ens podem posar a netejar sense ordenar, perquè seria impossible. Primer ordenem tot en escenes, fins a la primera i sabem com el cos ho percep (Cervell reptilià), com sent les emocions (cervell límbic) i què pensa (neocòrtex). Per a posteriorment netejar o repro-

cessar allò viscut.

Com es neteja o reprocessa?

S'utilitzen teràpies d'estimulació bilateral. Us preguntareu, què és això? Hi ha diverses opcions, les TIC, Brainspotting, Coaching Wingwave, EMDR, tapping, etc. La més coneguda la realitzem cada nit al dormir; si us fixeu en un nen/a quan dorm en fase REM o son profund podeu observar com belluga els ulls dins les parpelles tancades. I com deia abans en aquest moment estem digerint amb el cervell. Els estudis diuen que en fase REM el que fa el cervell és actuar com un ordinador i mentre somiem el que ha passat o ens ha estressat durant el dia (de forma surrealista, clar, com són els somnis), el cervell en fase REM va col·locant les diferents situacions en la seva “carpeta” corresponent. Una carpeta per la mare, l'altra pel que ha passat amb el germà, l'altra per la feina o una per la de la por a les aranyes. En canvi quan una cosa no s'ha acabat de resoldre podem tenir somnis o millor dit malsons on el nostre cervell el que intenta és reprocessar i superar aquella situació, por o fòbia, una vegada i una altra, en els malsons repetitius, mentre els ulls es mouen a dreta i esquerra i amb ells s'estimulen els dos hemisferis.

Per entendre com funciona el cervell a mi m'agrada molt la imatge d'un hemisferi del cervell ple de “persones” treballant tots en els seus escriptoris, tot gris i mil·limètricament organitzat, en aquesta part tots es dediquen a la resolució de problemes: lò-

VILAPLANA

gics, matemàtics, (la lògica i la raó són els que manen, podeu veure la foto adjunta). I per l'altra banda hi ha un món de sensacions, creativitat, art, silenci i intuïció. Aquests dos hemisferis cerebrals no s'escolten ni s'entenen, donat que parlen diferents idiomes. Els mètodes d'estimulació bilateral com l'ocular, anomenat EMDR, moviments oculars de dessensibilització i reprocesament (en anglès), permeten que les dues parts del cervell arribin a un acord i entenen la situació viscuda del passat, l'accepten i permeten relaxar el cos i les emocions per a finalment obtenir-ne un aprenentatge per al creixement personal que permet una a una treure les pedres de la motxilla que tots/es portem a l'esquena i així viatjar més lleugers.

Per acabar només comentar que m'agrada aquest mètode ja que és ràpid i molt eficient. L'última metàfora ho

il·lustra fàcilment, tots nosaltres anem omplint un got amb gotes, les gotes són situacions que generen malestar. Per exemple, per al got del dol, a una persona que ha perdut persones properes i potser en situacions tràgiques té el got casi ple, una situació com pot ser perdre un animal de companyia pot fer que el got vessi i tenir sentiments molt forts, de pèrdua, tristor, ràbia etc., que no només són per l'animal de companyia sinó per tot lo viscut que potser no ha estat alliberat fent i passant tots els passos del dol terapèutic.

És aquí on les teràpies neurocientífiques permeten a la persona alliberar tot aquest dolor i buidar el got per a viure amb el got buit de nou. Així davant d'una nova pèrdua en el futur no

tindrà el got ple, a punt de vessar, patint per la pèrdua actual i les passades. Només haurà de passar el dol actual. I aquesta metàfora del got serveix per tot tipus d'emocions negatives, com quan ens enfadem, la gota que fa vessar només és una però el got sencer venia de lluny, de totes les situacions passades no processades.

Espero que d'una forma o altra visqueu amb un equipatge lleuger per gaudir de la vida i un got ben buit per a poder-lo omplir d'allò que us faci feliços.

Per a qualsevol dubte o aclariment em trobareu al mail terapia.albald@gmail.com.

Moltes gràcies.

NOU BROLLADOR D'AIGUA ALS RENTADORS

■ La redacció

Des de finals de juliol als rentadors hi llueix un nou brollador d'aigua, obra de l'artista local Àlex Masdeu, especialista en la talla de pedra.

El treball d'aquesta peça ha estat una aportació altruista de l'artista cap al poble de Vilaplana.

Gràcies, Àlex, de part de tots els vilaplanencs i vilaplanenques.

PETIT d'kastro

www.facebook.com/petitdkastro

PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de VILALLONGA del CAMP - teléfon 977840939

VIALMA SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

MATA

LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

CONSTITUCIÓ DE LA PRIMERA JUNTA RECTORA DE LA COOPERATIVA AGRÍCOLA DE VILAPLANA

■ Josep M García Abelló

Encara que la data oficial de la construcció de la Cooperativa Agrícola de Vilaplana va ser l'any 1960, la qual cosa quedà palès a la pintura de l'anagrama de la façana principal de l'edifici, la constitució oficial de la seva primera junta rectora va tenir lloc el 28 de maig de 1958. Així consta en una sèrie de documents fotocopiats i de gran valor històric que ens ha fet arribar a *Lo Pedrés* Montserrat Aymamí Huguet, filla d'en Robert Aymamí Robert, que va ser interventor de la junta fundacional.

Per una millor claredat expositiva, podríem dir que els documents que ens han facilitat consten de tres parts diferenciades i que estan escrites íntegrament en castellà.

La primera part és el Reglament del grup Sindical de Colonització, número 1780 de Vilaplana. A l'encapçalament del text hi ha impresos dos dels símbols de la falange espanyola. A la banda esquerra, s'hi estampa el jou amb les fletxes i a la dreta un martell rodejat d'una corona de blat.

Aquesta part consta de 7 folis extensos de lletra petita on s'exposen les normes o reglaments del sindicat. Hi ha cinc capítols, dividits en diversos títols cada un d'ells. No cal entrar en detall ja que ens desviariem massa de l'objectiu d'aquest article que és fer un resum general de tota la documentació. Ara bé, com a curiositat cal dir que en el capítol II, quan ens parla del capital social del grup, se'ns especifica que la Cooperativa de Vilaplana es comença amb un capital inicial d'un milió de pessetes. O bé que en el capítol III, ens assenyalava que la construcció del magatzem amb instal·lació de maquinària és per ús exclusiu dels seus socis. Finalment, hi ha un foli on hi consten el nom i les firmes de la primera Junta Rectora de la Cooperativa de Vilaplana.

DELEGACION NACIONAL
DE SINDICATOS
DE F. E. T. Y DE LAS J. O. N. S.

OBRA SINDICAL
DE COLONIZACION

Reglamento

DEL

GRUPO SINDICAL DE COLONIZACION

NUM. 1.780

DE VILAPLANA (Tarragona).

La segona part està formada per sis folis o fitxes separades per cada un dels membres de la primera junta de la Cooperativa. Les sis fitxes de cada un dels membres fundadors podíem dir que queden agrupats per un full que fa de portada. En aquesta s'especifica que el sindicat agrícola de Vilaplana forma part de la Germandat Sindical de Llauredors i Ramaders. També ve encapçalat per la mateixa simbologia falangista del jou i les fletxes a l'esquerra i el martell i la corona de blat a la dreta. Al centre dels símbols, hi llegim F.E.T i de les J.O.N.S Delegació Nacional de Sindicats Obra Sindical. A sota amb lletres grans

Granja escola de capatassos agrícoles de Mollerussa. A baix, a mà esquerra, un tampó amb l'àliga imperial franquista, on al coll hi du un estendard o bufanda on hi resa: Una Gran i Lliure, amb data 27-6-58.

Els membres de la primera junta eren sis persones de Vilaplana, o si més no lligades d'alguna manera o altre al poble. Cada un d'ells ostentava un càrrec: el cap, era Francisco Galofre Suris, el secretari, Agustí Ferré Obiols, l'interventor, Roberto Aymamí Aragonés, el tresorer Jaume Ferré i Ferré i dos vocals, Isidre Juampere Estivill i Oleguer Aixalà Mestre.

A cada una de les fitxes s'hi pot llegir sempre el mateix. L'únic que varia és el nomenament del càrrec. Sempre és Francisco Carrilero Garcia, com a cap nacional de l'obra sindical "Colonització" de la Delegació Nacional de Sindicats de la Falange espanyola Tradicionalista i de las J.O.N.S., en ús de les atribucions que li confereix l'article 15 del Reglament Orgànic de Grups Sindicals de "Colonització" aprovat per Ordre del Ministeri d'Agricultura amb data 5 de juliol de 1941, qui determina la persona que ostentarà cada un dels càrrecs, assignats a dit per ell.

Encara que entenem que devia ser un formalisme, a l'estil dels sindicats verticals i jeràrquics d'aquella època, i que era la mateixa junta o associats del sindicat del propi poble qui determinava el càrrec a ocupar. Seguidament diu que anomena el càrrec de cada membre a qui se li confereix l'autoritat per exercir-lo. Per exemple, en el cas del de Francisco Galofre Suris, diu que el nomena CAP del Grup Sindical de Colonització, número 1780 de Vilaplana (Tarragona), dient al camarada FRANCISCO GALOFRE SURIS. A sota, s'hi escriu: Per Déu, Espanya i la seva Revolució Nacional Sindicalista. A Madrid, 28 de Maig de 1958. Firmat pel Sr. Galofre. També a sota hi ha estampat el tampó de la Delegació Nacional de Sindicats de Madrid, on al centre hi veiem de nou el símbol falangista del jou i les fletxes.

Així, d'igual forma, en cada una de les altres cinc fitxes de cada membre de la Junta.

La tercera part documental la forma la correspondència amb un total de quatre cartes que tenim fotocopiades.

La primera es remet des de la Granja escola de capatassos agrícoles de Mollerussa. Ho fa el perit agrícola Josep Maria Font Mestre a data 4 de juny de 1958. En aquesta els diu que els adjunta els nomenaments i les fitxes de reconeixement de les firmes en les que ha de basar-se la junta rectora de Vilaplana.

La segona prové de la Delegació provincial de Sindicats de Tarragona, concretament de la vicesecretaria provincial d'obres sindicals. Aquí s'especifica que el Servei econòmic financer ha convalidat la sol·licitud de la constitució del grup Sindical de Vilaplana per construir el magatzem amb maquinària per a les avellanens. El sotasignat és Eduardo Serres Sena.

La tercera i quarta cartes són enviades pel perit agrícola de Mollerussa on diu que els remet el reglament del grup sindical de Vilaplana i que demana a Francisco Galofre Suris que doni les ordres oportunes a la Junta i que notifiqui la data d'entrega perquè en quedi constància als seus caps.

Segons ens recorda Montserrat Aymamí, els espais físics on es van ubicar les primeres oficines dels socis pioners de la Cooperativa Agrícola de Vilaplana eren als baixos de dues cases de Vilaplana. El primer era a cal Marcelo, on actualment hi té els magatzem o garatge d'Ernest Aymamí, al final de la baixada del carrer Bisbe Borràs. El segon es trobava a cal Viudo, on actualment hi té el garatge la Maria Teresa Besora Cabré, que està al Carrer Major.

Fet el resum d'aquesta documentació que s'ha limitat a ressenyar què s'hi explica, i entenent-ho en el context de finals de postguerra franquista, cal

fer esment de la importància, el valor i l'esforç que van haver de fer aquells pagesos pioners per tirar endavant un sindicat on s'agrupessin per fer front comú a les dificultats que venia patint la pagesia davant les polítiques de preus dels productes agrícoles com el de l'avellana. Alguns d'ells com ara el Roberto Aymamí Aragonés, segons ens ha explicat la seva filla, va haver fins i tot d'hipotecar-se per poder tirar endavant aquell projecte tan engrescador però arriscat de fundar la Cooperativa Agrícola del seu poble, Vilaplana. Des de llavors, ja quasi fa 60 anys, moltes generacions de pagesos han pogut gaudir del seu usufruct.

A tots ells, i als que els van seguir per consolidar-ho, ja sigui formant part de les distintes juntes o senzillament com a socis col·laboradors, el nostre reconeixement i agrair-los el seu esforç i bona voluntat.

Delegación Nacional de Sindicatos
de Falange Española Tradicionalista
y de las J. O. N. S.
Obra Sindical "Colonización"

Saludo a Franco
¡Arriba España!

FRANCISCO CARRILERO GARCIA, Jefe Nacional de la Obra Sindical «Colonización» de la Delegación Nacional de Sindicatos de Falange Española Tradicionalista y de las J.O.N.S., en uso de las atribuciones que me confiere el Artículo 15 del Reglamento Orgánico de Grupos Sindicales de «Colonización», aprobado por Orden del Ministerio de Agricultura de fecha 5 de Julio de 1941,

NOMBRE: INTERVENTOR del Grupo Sindical de «Colonización» núm. 1.780 de VILAPLANA (Tarragona).

al camarada ROBERTO AYMAMI ARAGONES

Por Dios, España y su Revolución Nacional-Sindicalista.
Madrid, 28 de mayo de 1958.

CAMARADA: ROBERTO AYMAMI ARAGONES.

TERÀPIA DE XOC ALS CABELLS DESHIDRATATS(*)

■ Marta Caballero

Quan finalitza l'estiu necessitem revitalitzar el nostre cabell. Després d'haver estat exposat al salnitre del mar, sol, piscina, rius, aire... notem que el tenim aspre, sense brillantor. I és el moment de tornar la vitalitat al cabell, recuperant el color, si el tens tenyit, aconseguir que torni a resplendir, sanejant les puntes... per aquest motiu us donarem els millors consells per tal de reparar de forma saludable el teu cabell.

1- Per començar hem de fer passada al nostre estilista, i repassar les puntes que ens han quedat malmes durant l'època d'estiu o fer un canvi de look per començar nova temporada.

2- És molt important el producte que utilitzem a l'hora de rentar-nos els cabells,

per això utilitzarem un xampú adequat com pot ser el BLONDME KERATIN RESTORE o BONACURE HAIRTHE-RAPY d' Schwarzkopf professional, que

ens aporta els nutrients adients que ens fa falta als nostres cabells.

3- Un cop esbandits els cabells de la resta de xampú, utilitzem la mascarata. Com a consell professional, prèviament treurem l'accés d'humitat amb una tovallola i posarem el producte repartit de mitjos a puntes. Un cop aplicat el producte embolicarem el

cap en film transparent o tovallola humida, que pot estar prèviament escal-fada dins el microones uns 15 segons. Deixem actuar uns 20 minuts. Esbandim abundantment.

Recomano mascarata FIBRE FORCE o KERATIN RESTORE d' Schwarzkopf professional.

4- I per finalitzar, aplicarem un acondicionador sense esbandir, per tancar la cutícula del cabell i aportar un extra d'hidratació. L'acondicionador que podem utilitzar és el SHINE ELIXIR d' Schwarzkopf professional.

Amb aquests consells fàcils de seguir es garanteix la recuperació del cabell després de l'estiu.

Ara també imprimim en digital!!!

Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA

CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

Activitats de la Llar de Jubilats, 3r trimestre 2017

■ Maria Mestre Mestre

El dia 1 de juny vam anar al Restaurant Ca la Peirona tots els membres de la Junta acompanyats de les respectives parelles, a fi d'acomiar els que en surten i donar la benvinguda als que hi entren. Als primers, els vam lliurar un diploma com a agraiement per la seva tasca efectuada desinteressadament en la nostra entitat. Tothom estava molt content, tant els més joves com els de més edat. Procurem passar-ho tan bé com sabem, o podem, tots plegats.

El diumenge 27 d'agost vam celebrar el sopar d'estiu al nostre local de la Casa de Cultura. Ens reunírem 45 socis de Vilaplana, l'Aleixar i de Reus, que passen l'estiu amb nosaltres, al peu de la muntanya, on s'està més fresquet. El menú va ser de meló amb pernil, coca de recapte amb llonganissa i gelat.

Les torretes que es regalen als socis, aquest cop, van ser clavells florits de molts colors.

El nostre company de l'Aleixar, Mi-quel Sans, celebrava el seu aniversari i ens va obsequiar amb coca d'aquella tan bona. Per descomptat, que li vam cantar l'aniversari feliç.

La secció cultural, aquest cop, va ser força completa; - La Maria Aixalà i la Carme Abelló van recitar un petit fragment de la Puntaire, aquell de "la muller del Potentat a casa de l'Agnès ha entrat fa poca estona...".

- La Josefina Magrané va recitar la Terra de Xauxa. Tots o molts vam recordar la Rosa Paca, E.P.R., ja que de molt jovenenta la va recitar a la Sala Parroquial.

- La Maria Teresa Besora, pensant en els tristos atemptats d'aquests passats dies, va fer un petit homenatge a tots els que d'alguna manera o altra han sofert o sofreixen les seves conseqüències, recitant la poesia La nostra Rambla de Josep M. Sagarra.

- I per últim, una servidora va llegir un recull de paraules i frases que volen tenir una rima, tot i que no sé si ho he aconseguit, titulat Petita Història.

Fins aquí l'activitat dels Jubilats, ara toca recollir forces avellanes, els que en tinguin i puguin, i Bona Festa Major.

■ ■ ■

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

I Sortida nocturna BTT Viciplana

■ Albert Juanpere Toral

4 d'agost. 8 del vespre, més o menys. Terrassa de les piscines del Casal. Un grup de ciclistes motivats ha envaït l'espai que normalment està ocupat pels que fan un refrigeri i fan petar la xerrada abans de sopar. La major part dels *biciclistes* són vilaplanencs – nascuts i/o viscuts permanentment, temporalment o recentment al poble –, però sembla que també han estirat quatre o cinc forasters per completar el grup. Són una vintena d'agosaats, incloent una noia, dues dones i un pare amb la seva filla de 2 anys. Semblen decidits a pedalar una bona estona, fins i tot quan ja sigui fosc...

Observant-los com a espectador, de seguida t'adones que van ben equipats: bicicletes (una d'elles amb assistència elèctrica), **cascos**, guants, culots, mallots, ampolles amb **aigua**, **llums** (blancs i vermells), **comptaquilòmetres**, ulleres, ulleres de sol, motxilles... i dues càmeres d'acció, per no perdre's cap detall de la gesta. Sembla que han seguit al peu de la lletra les indicacions de

l'organització, el grup local **Viciplana**.

Després de comprovar que tot està preparat i immortalitzar els moments previs a la sortida amb diverses fotos, de forma ordenada, els participants surten del Casal en direcció al Passeig de la Mussara. Torna la calma a la terrassa.

4 d'agost. 20:26. Activo el Run-tastic i l'Strava (dues aplicacions esportives). La càmera Sony també està preparada. Algun company del grup em fa un comentari referint-se a que cada vegada portem més dispositius damunt. Té tota la raó! Sigui com sigui, ja estem tots preparats per sortir de l'esplanada del Casal.

Encara amb llum natural, sortim de Vilaplana per "la rotonda", i agafem un tram curt de la carretera d'Alforja. Girant a l'esquerra, deixem enrere la depuradora, el Pont Vell i els Espinets, i ens endinsem al camí que passa pel Camp de Vaques i arriba a l'Aleixar. Al pont de l'antiga carretera ens reagrupem. Travessem el poble veí fins que agafem el camí de les Borges, que passa per Rocabruna.

Abans d'arribar al poble, passem pel divertit senderó que hi ha davant del camp de futbol. Si tot ha anat bé, hauré gravat un bon vídeo de la baixada. Qui sap, potser algun dia em truquen els amics de RedBull perquè els delecti amb una superproducció en primera persona; un vídeo d'acció en què mostri la meua tècnica de descens. Per sort, somniar encara és gratuït...

Després de travessar el nucli, ens aturem en un indret emblemàtic de les Borges: el Pont de Ferro de l'estació de tren. Immortalitzem el moment.

Una vegada passat el polígon industrial, ens espera el creuament de la carretera d'Alcolea (N-420). Arribem a l'altre costat amb seguretat, en dos grups separats. Després de la gasolinera, agafem el camí que porta a Riudoms. Més endavant, als que ens hem esperat durant una estona als que venien darrere, ens diuen que ha caigut la noia que venia amb el grup i que s'ha fet mal; afortunadament, finalment només serà un bon ensurt i algunes rascades. Sort de l'ajuda dels participants que l'han atès i dels seus pares, que l'han recollit per

portar-la a urgències.

Quan arribem a Riudoms ja és ben fosc. La previsió de temps que vam fer els de Viciplana no s'està complint, però no tenim cap pressa. I, per sobre de tot, la sortida nocturna és una activitat lúdica en la qual participem per a divertir-nos i compartir una bona estona amb més aficionats a la bici de muntanya.

A la nena de 2 anys la vindrà a recollir la seva mare, però el pare ens comenta que podem "anar tirant", que ja ens atraparà més amunt. Omplim les ampolles d'aigua i reprenem la marxa. Només ens queda mig camí.

Pujant per la Riera de Maspujols, l'ambient ja és força distès. Com que és més tard del previst, alguns fem broma comentant que al Casal ja no ens serviran sopar (ja és pràcticament l'hora d'arribada que els hem dit) o que la piscina tancarà abans que ens hi puguem banyar (la tancaran a la 1 de la matinada). Veig que ja no em queda bateria a la càmera, així que penso que ja no podré enviar vídeos d'acció nocturns als de RedBull... adéu al vídeo viral i als milions de visites a Youtube...

Passem per Maspujols i allí decidim que anirem per la riera fins a la carretera de l'Aleixar. Sortim als arbres i, en fila d'un i amb tots els llums encesos, pedalem fins a l'Aleixar per la carretera. Finalment, pugem pel camí de les Planes fins a Vilaplana. Després de donar "via lliure" a que cadascú pugui al seu ritme, ens atrapa, com un avió, la bici amb assistència elèctrica; em quedo pensant que potser la inversió valdria la pena, perquè a les últimes pujades ja noto que les cames pesen una mica.

A les 23:25 entrem a Vilaplana tots junts, pel Passeig de la Mussara. Comentem que ens haurien de gravar des de davant, per tenir un bonic record del moment èpic. És una bona idea, de cara a l'any vinent; hem de tenir present que ens podríem fer famosos a Youtube, si editem algun vídeo guapo!

I, en arribar al Casal, tornem a immortalitzar el moment. Acabem la sortida nocturna amb una remullada a la piscina i un sopar a la terrassa.

Només em queda agrair als participants i als companys de Viciplana per

l'organització, així com al personal del Casal i la piscina per la seva col·laboració. Fins l'any vinent!

Servei Oficial:
Lucas
 CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
 Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
 AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
 C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
 Tel. 977 815 384
 taller@rafelsans.com

El Raco de L'hort
 restaurant

Tel. 977 845 361
 elracodelhort@gmail.com
 LA SELVA DEL CAMP

**Grup de teatre
de Vilaplana**

El plataner

■ Neus Sánchez Robert.

Lesgarrifança del color del ciment va ser en primera impressió una mica forta, va sobtar: aquell color grisós i apagat, sempre tan fred, potser massa vist.

Però en recórrer el camí que anava dibuixant, se sentien pessigolles, de vegades era cap enfora, tot saltant brusquement, a voltes cap endins tot relliscant, suaument i amb cura. Perquè hi passava moltes vegades per allí, potser no tantes com fora necessari en temps de tanta seca, en èpoques presents de passeres a l'aire, descobertes i nues, estranyes i fora de lloc, eixutes i polsoses. Hi passava de dia i de nit, quan fes falta, i les pessigolles m'agradaven.

Ara bé, tot el conjunt costava d'acceptar, potser l'antic i el nou s'han de posar d'acord i aprendre l'un de l'altre, més l'un que de l'altre, potser... Sortia del curs general i em canallitzava, i una vegada lluit el meu paper eixia una altra vegada lliure: amb l'olor de la terra mullada, dels tubs foscos plens de molsa i algues, humits i ressonants, dels sobreixidors d'antuvi, mai embussats, sorollosos i fermes, folrats per les hepàtiques florides molt de tant en tant. I aquelles pessigolles

eren noves, ja es veia que fetes amb tota la bona intenció del món. I quan transcorria per l'embussament temporal, recollida i presonera entre aquelles quatre parets que tenien aquella rebava inclinada tan especial... jugava amb les fulles d'aquell plataner. Tan immens, tan imperant, tan majestuós, sempre ombrívol i de vegades ping-pongista. Potser per això allí on em feien pessigolles hi havia la seva marca. No ho sé. I quan per aquell triangle de soroll metàl·lic, protegit de l'embussament per un fil de llautó, em retornaven cap a la llibertat; m'agradava pensar que alguna vegada havíem rentat entre totes les que primer som transparents i ens acolorim amb el sabó, algun mitjó vermell, o rosa, o de ratlles grogues mig inclinades, m'agradava rumiar que alguna vegada havíem ajudat a treure les taques en més d'una samarreta de marca fetes per l'oli d'alguna amanida d'arròs, m'agradava pensar que potser havíem esbandit més d'un llençol brodat a mà.

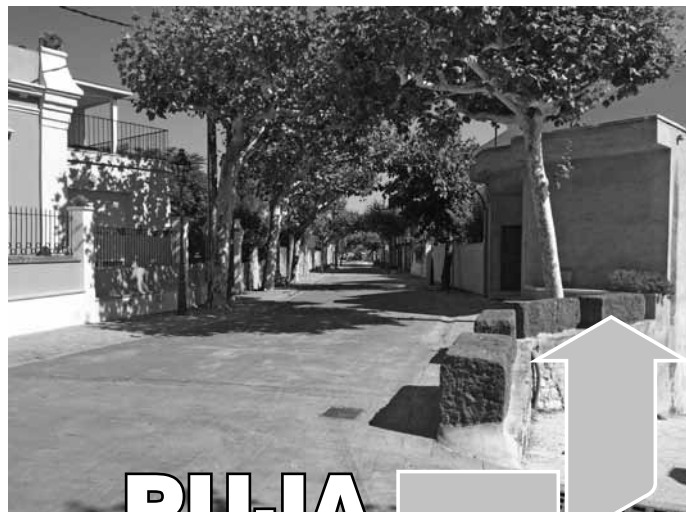
M'agradava pensar que hi tornaria un altre camí. A veure si en aquella ocasió pogués tornar a relliscar per les escales si és que em sobreixís. Ara no es pot, ja no hi són: només hi ha un pas lateral, i moltes vegades no és suficient per abarcar tots els moviments, totes les situacions que es poden donar.

■ ■ ■

EL PULSÒMETRE

BAIXA

PUJA

Puja la remodelació de places d'estacionament urbà del municipi.

Amb aquesta nova normativa la circulació interna del poble és molt més fluida i la ciutadania pot ara gaudir de molts espais que abans eren ocupats per vehicles motoritzats.

Baixa la connexió de wifi gratuït al poble. Molts municipis ja ofereixen aquest servei en espais públics a la població. És un endarreriment que Vilaplana no ofereixi aquest servei ni al Bar del Casal.

Quin dia... el del nostre festival d'estiu

Organitzadores del festival d'estiu

Hola som l'Anna Àvila, la Sandra Torres, l'Anna Mateu, l'Aida Serra, la Joana Garrido, la Mariona Juanpere, la Mar Gelonch i la Marina Torruella.

Agraïm molt l'ajuda dels pares i les mares del poble i agraïm el suport de la gent que ha col·laborat en tot moment. Ha sigut dur realitzar el festival, tot i que estem molt contentes amb el resultat.

Vam tenir la idea de tornar a fer-lo, ja que feia temps que no es representava i teníem ganes de tornar-ho a intentar. Vam començar a parlar amb els nens del poble per veure si els hi feia gràcia, i en veure que sí, vam fer i vam penjar cartells a alguns llocs del poble.

Els nens es van anar apuntant. Vam fer tres grups per edats, vam triar les músiques i ens vam inventar les coreografies, inclosa la del nostre ball. Llavors vam començar els assajos, i a poc a poc els balls sortien molt millor.

Les primeres setmanes eren difícils, ja que no ho havíem fet mai, però ens vam acabar acostumant i vam saber

tenir paciència. Quan tots ja es sabien els balls bastant bé, vam pensar que estaria bé fer gags, ja que així el festival seria més entretingut.

Finalment vam triar el vestuari, i ja estava tot a punt per al dia del festival.

El dia 20 que des de principis d'estiu esperàvem, ja havia arribat.

Tot van ser nervis, els nens estaven molt nerviosos i nosaltres també. Va arribar l'hora i la sala s'anava omplint. Des de darrere la cortina vèiem la sala plena de persones, els nostres pares i mares, els nostres germans i germanes, tiets i tietes, avis i àvies... El cor ens anava a

mil i ens anàvem donant ànims entre nosaltres, ens vam posar al lloc per començar el festival... I llavors sí, ja havia arribat el moment. La cortina vermella s'anava obrint i nosaltres ens vam posar en el nostre paper.

APLEC 2017

■ Colla Cingle Roig

La Colla Cingle Roig agraeix a tots els que any rere any heu pujat a la Mussara, amb sol, calor i boira, per gaudir d'un dia que, per als que ens agraden les sardanes, bonic, festiu i entranyable.

Enguany s'han complert 10 anys des que vam reprendre l'aplec a la Mussara i és l'any que ens acomiadem. No us espanteu, ens acomiadem la Colla Cingle Roig, però l'aplec continua. L'any que ve l'organització serà a càrrec de l'Ajuntament.

Ha estat un plaer portar a terme tota l'organització i us diem adéu, fins l'any vinent. "Naltros", per descomptat, també hi serem.

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

MUSSART 2017

Aquí teniu els nou poetes que es van sentir al cim de la Mussara aquest estiu. Els poemes que van sortir de les seves plomes es van escampar als quatre vents i ens van emocionar. Si hi vau ser segur que els trobareu amb facilitat.

1				G		B				L			F			R			E	R	(1922-1972)	
2	M		R				M			È		M			Ç		L				(1952-1998)	
3					P			E				U			T						(1899-1986)	
4							R	D				S		R			N			A	S	(1924-2006)
5	V		C			T			D		É	S			S	T		L		É		(1924-1993)
6					J		S					A		N		R						(1884-1970)
7					S					D		R			E			R		U		(1913-1985)
8				M		R			S			T		R			S					(1910-1942)
9						D		V		D				H		R						(1947-)

■ F. Mariné

1- Poeta de Reus, considerat el primer poeta modern de la literatura de postguerra. L'inexorable pas del temps i les dones són els principals eixos temàtics de la seva poesia. El seu llibre més important és "Les dones i els dies".

2- Poeta d'Ivars d'Urgell, va ser una activista política, cultural i feminista. El seu activisme es mostra clarament en els versos de "Divisa": "A l'atzar agraïxo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida".

A la Mussara vam poder escoltar "Contraban de llum".

LO PEDRIS

3- El seu veritable nom era Joan Oliver, però aquest poeta de Sabadell va ser més conegut amb un pseudònim. Després de la guerra va haver d'exiliar-se primer a França i després a Xile. Quan va tornar el 1948 a Catalunya va ser empresonat uns mesos i després es convertí en un símbol de la lluita antifranquista. Va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1970. "Corrandes d'exili" és un dels seus poemes més coneguts.

4- Poeta i novel·lista barceloní que va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1994. Va ser redactor en cap de la revista Serra d'Or durant molts anys. A la Mussara vam poder sentir "Cor meu, el món".

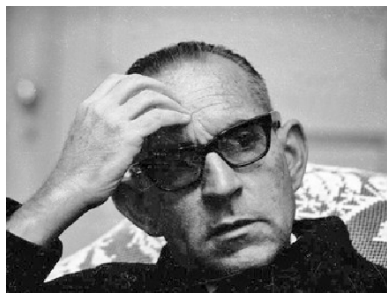
5- Poeta valencià que és considerat el principal renovador de la poesia catalana contemporània. Els temes centrals de la seva obra són la mort, el sexe i la pàtria. Va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1978 i el Premi d'Honor de les Lletres Valencianes el 1990. Vam sentir "Els amants" amb la fonètica valenciana de Sergio Caballero.

6- Fou el màxim representant de la poesia del Noucentisme a les primeres dècades del segle XX. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans, va col·laborar amb Pompeu Fabra. Després de la guerra civil s'exilià, primer a Mèxic i després a Brussel·les, i no va tornar a Barcelona fins pocs dies abans de morir, el 1970.

Al Mussart vam poder escoltar "Dos amants" i "Amor finat".

VILAPLANA

7- Poeta, dramaturg i novel·lista de Santa Coloma de Farners que va tenir una estreta relació amb el poble d'Arenys de Mar, que apareix en la seva poesia reconvertit en Sinera. Als anys 60, a partir de la musicalització d'alguns poemes seus per part de Raimon, es va convertir en un símbol de les reivindicacions de Catalunya. Va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1972. "La pell de Brau" és la seva obra més coneguda.

8- Poeta lleidatà, representant del Simbolisme. La seva obra fou escrita al sanatori on va estar ingressat per tuberculosi des dels 25 anys fins que va morir, als 32 anys. Un dels seus poemes més coneguts és "Cançó a Mahalta", que vam escoltar a la Mussara i que havia estat musicat per Lluís Llach als anys 70.

9- Director de teatre, dramaturg i guionista de cinema anglès. Ha estat dues vegades nominat a l'Oscar al millor guió per les pel·lícules de Stephen Daldry Les hores(2002) i El lector(2008). El MUSSART'17 es va acabar amb els seus divertits i punyents textos sobre el Brexit del Regne Unit en les veus de Montse Guallar i Enric Majó.

Coca de poma i avellana

Ingredients:

Massa mare:

30 gr de llevat fresc
125 gr de farina normal
6 o 7 cullerades soperes d'aigua tèbia

Brioix:

75 gr de mantega a temperatura ambient.
75 gr de sucre
5 gr de sal
1 cullerada sopera d'essència de vainilla
1 cullerada de mataluga en pols
3 ous a temperatura ambient
25 gr d'aigua de tarongina
1 llimona (la pell ratllada)
400 gr de farina de força

Farcit:

3 o 4 pomes golden
125 gr d'avellana torrada
125 gr de sucre
Oli d'oliva extra verge

■ Dolors Sentís

De primer, pastem tots els ingredients de la massa mare fins que quedin ben lligats. Fem una bola i la deixem reposar en un lloc calent i humit. Si la posem en un bol untat amb oli i ho emboliquem tot amb paper film, ja n'hi haurà prou perquè dobli el seu volum. Aproximadament una hora i mitja.

Un cop ha pujat la massa mare, en un altre bol barregem la mantega i el sucre, afegim la sal, vainilla, mataluga, i ratlladura de llimona. Pastem ben pastat. Afegim els ous un a un, anant remenant, l'aigua de tarongina, massa mare i farina de força. Pastem fins aconseguir una massa homogènia. La deixem reposar un altre cop, fins a doblar la mida.

Passat el temps, engegum el forn a 180 graus.

Estirem la massa sobre una safata de forn i la farcim de poma tallada a quarts ben finets, ben plena de poma. Triturem les avellanes i el sucre i ho escampem per sobre i finalment ho reguem amb un bon raig d'oli d'oliva extra verge.

Ho enforem durant uns 25 minuts aproximadament, però abans de treure-la comprovem la cocció i, si cal, afegim 5 o 10 minuts. Quan es refreda, ja està llesta per menjar.

Aquesta coca admet qualsevol tipus de farciment, només cal fer anar la imaginació. Que vagi de gust!!

iuca

TALLES GRANS

C/ major, 12 - **REUS**, 43201
tel. **977 342 498**
iucamodatg@gmail.com

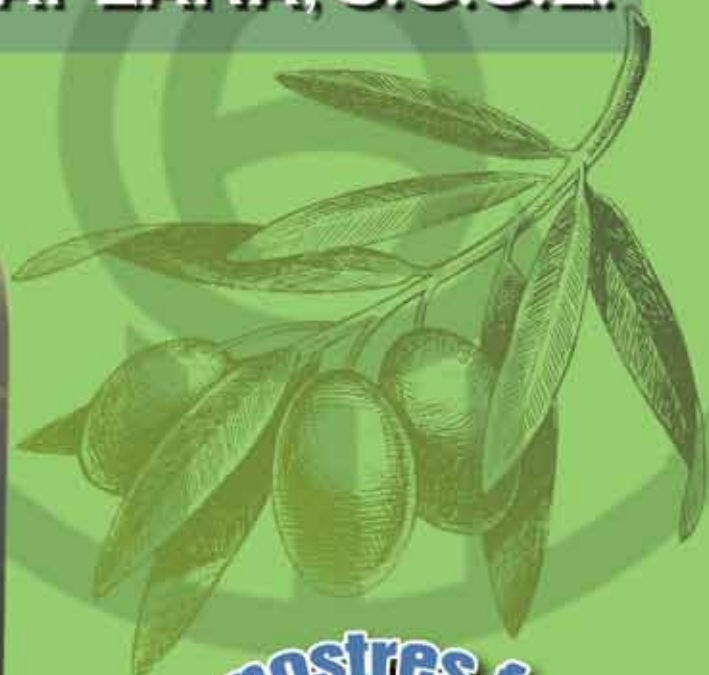

L'Esparver
Restaurant

C. de l'Era 14 - **VILAPLANA**
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f / EsparverRestaurant

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres fonts

Font de
la Falzilla

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

LO PEDRÍS